

Spoznanje, priznanje in sklep

Pred dvema letoma in pol se je nemška vojska vrgla v boj proti boljševski pošasti, ki je nameravala počakati na spopad zahodnih evropskih sil in potem požeti sadove svojega dvajsetletnega načrtnega oboroževanja. Ko bi se evropski zahod v vojni utrnil in upeljal, bi s tem upal tudi njegov odpor proti boljševizaciji, katero so rdeči agenti pripravljali Evropi.

Ti načrti so spodleteli ob živem zidu nemške vojske in njenih zaveznikov. Ko se je velikanski spopad, kakor ga zgodovina doslej ne pozna, tedaj začel, je marsikateri evropski narod, ki je bil daleč proč od bojišča, mislil, da bo dogodka lahko samo opazoval in da pač bodo veliki narodi z orožjem odločili o vprašanju, kdo bo zmagovalac v Evropi.

Obrisi tega velikega spopada med zahodom in vzhodom so bili sprva megleni. Malokdo iz tistih delov Evrope, ki takrat še niso neposredno posegli v boj, je slutil, da se je razvil boj ne le za posest tolikšnega in takšnega prostora na vzhodu, temveč pravi odločilni boj za Evropo, za njeno kulturo in njen obstanek sploh.

Program, za katerega doseg je Sovjetska Rusija mislila porabiti svojo ogromno vojsko in strahotne količine orožja, ni obsegal le zavarovanje sovjetskega državnega ozemlja, marveč izbojevanje še večjega cilja, ki se mu pravi svetovna revolucija.

Boljševizem je v španski državljanski vojni privratal očito poskusil izvesti svoje nakane. Španski narod je takrat v velikem trpljenju in v plamenih krvave revolucije prestal svojo preizkušnjo in odpodil boljševiško pošast izpred svojih vrat. Takrat je lahko vsa kulturna Evropa na lastne oči opazovala početje rdečih revolucionarjev in lahko zaslišala, kakšno usodo je kominterna pripravila tudi drugim narodom, ki so se brezskrbno pozibavali v utvarah, da plamen revolucije do njih ne more.

Evropski kulturni narodi ob velikanskem spopadu na vzhodu niso mogli dolgo igrati vloge mirnega opazovalca. V vseh delih Evrope so tedaj iz podzemlja prilezli na dan revolucionarji, ki so na znamenje iz Moskve začeli izvajati načrte kominterna za boljševizacijo Evrope.

Naš narod je iz Moskve dobil darilo v obliki komunistične OF. Ko so se rdeče armade dobile pod udarci nemške vojske, je Rusija hotela dobiti pomoč daleč proč od neposrednega bojnega zaledja. Napregla je za to svoje skrivne organizacije v tujini, jim postavila na čelo voditelje, ki so se revolucije naučili v Moskvi, preizkusili pa te nauke v španiji, in jim velela zaneti rdeči plamen.

Le kratko je OF skrivala svoje pravo lice. Kmalu so v njej pokazali obraz rdeči zločinci, ki so dosledno in brezobzirno zasledovali svoj cilj. Iz tako imenovane »osvobodilne vojske« so se izčimile komunistične tolpe, ki so izkoristile ugodno zemljepisno posebnost Balkana in začele »podirati stari svete in v ruševine spreminjati vse, kar je doslej sestavljalo stavbo krščanske Evrope.

Slovenski narod je doživel in krvavo občutil vsa obdobja, skozi katera se je komunistični ofarškega oblačila prelevil v zver, ki si je s slepom in zverstvom in zavajanjem pridobila toliko pili in ustvarila toliko strahu, da je krinko lahko snela in brezobzirno, z vso silo udarila po osnovnih prvinah in dobrinah našega ljudstva.

Pet mesecev nas loči od usodnega 8. septembra, ko se je začelo najkrutejše in najbolj krvavo poglavlje našega naroda. Peklenska zarota bi bila tedaj med našim narodom skoraj uspešna, ako ne bi bila v razvoj dogodkov posrelega nemška vojska in komunizmu izšla iz krepeljov pien: slovenski narod.

Slovenski narod in njegovi sinovi so se v potokih lastne krvi prečistili in stregli. Lahkovernost je bila kriva, da je moral naš narod priti toliko gorja in bilo preliti toliko solz. Šele potem so tudi omahljivi dobili poguma in našli pravo pot z razpajci, na katerem so se poprej kakor začarani vrteli. Siehni za polje, ki je lahko spregledal zločinca igre komunizma, ki je naš narod pahnil v vrlinec revolucije in brezobzirno razmetaval s slovenskimi življenji, saj mu ni šlo za rešitev slovenskega naroda, marveč le za zmago rdeče revolucije. In ker revolucija ne trpi nobenih nasprotnikov, je komunizem z močim trebil naš narod in požgal našo domovino.

Precej drugih evropskih narodov je bolj ali manj okusilo podobne »narodnoosvobodilne« poskuse in se naučilo dogodka presojaati treznejše, kakor so jih bili vajeni doslej.

Ko se je slovenski narod zavedel usodne stvarnosti, ni smel več čakati. Če se je hotel rešiti pred uničenjem, ki mu je grozilo od komunizma, je moral prijeti za orožje, da si zagotovi obstoj in mirno življenje. Če hoče živeti in se preroditi, mora iztrebiti uničevalno zlo, in svoj boj voditi do odločilnega konca.

V tej stiski je Führer velike Nemčije dal slovenskemu narodu svojo pomoč. Hudi krvni davek, ki ga je slovenski narod prispeval za uničenje komunizma v Evropi, je našel priznanje pri človeku, ki danes na čelu evropskih vojsk bojuje odločilni boj proti divjaškemu valu z vzhoda in nosi vso težo odgovornosti in vse breme za zavarovanje Evrope pred polomom, ki bi ob boljševizaciji zbrisal z njenega obličja vse poteze, katere dajejo najstarejši kulturni celini vodilni značaj za ves svet.

Junaški odpor in požrtvovalnost slovenskega ljudstva v najtežjih urah in najhujših trenutkih sta potrdila veliko resnico: še vedno premora naš narod toliko zdravlja in odpornosti, da bo stresel s sebe komunizem in zbrisal z obličja domovine vsa znamenja krvave revolucije.

Schloss Auersperg, berühmt aus den slovenischen Kämpfen gegen die Türken — nach der roten Zerstörung in September v. J. — Turjak, zgodovinska trdnjava iz slovenskih bojev proti Turkom — po rdečim uničenju v lanskem septembru.

ZGODOVINSKO PRIZNANJE SLOVENSKEMU BOJU PROTI KOMUNIZMU

Dne 3. februarja se je v Ljubljani v Frančiškanski dvorani sešlo čez tisoč zastopnikov slovenskih kmetov s svojimi župani in drugimi vodilnimi ljudmi.

Predsednik pokrajinske uprave gen. Leon Rupnik je po pozdravu bivega poslanca gospoda Škulja tem kmečkim zastopnikom v nagovoru sporočil naslednje:

Moji dragi slovenski kmetovalci!

Kadar koli so našo domovino zadele in razdejale vojne ali druge pogubne nesreče, vedno je slovenski kmet s svojo marljivostjo, pametjo in zaupanjem v Boga zastavil svoje sile, da je vse popravil in obnovil.

On je bil tisti, ki je vedno ohranil zvestobo naši skupni zemlji in je polagoma napravil iz nje vrt, da — lahko rečemo — mali zemeljski raj, ki smo bili nanj tako ponosni in ki smo ga vsi ljubili. Naš podeželski rod pa je poleg tega mogel dati vedno nove delovne sile mestom in trgov, cerkvi in šoli, umetnosti in znanosti, trgovini in obrti ter vsem drugim področjem človeškega udejstvovanja.

Ti moji kmečki rod, ki so po veliki večini ostali zvesti domači grudi in svojemu kmečkemurodu, iz katerega so izšli, so mnogo pripomogli k izgradnji naše slovenske narodne skupnosti. Bili smo zato na najboljši poti, da vzrastemo in nastajajočo skupnost evropskih narodov kot majhen, toda sposoben in ugleden član.

Toda prišel je — najprej nepoznan, skrit in zahrbljen — sovražnik, židovstvo, s svojimi strupi, Samoljublje, dobičkaželjnost, zavist, razredno sovraštvo, želja po uživanju so odtujili najprej posameznika, nato posamezne skupine in nato cele stanovne domače zemlji in narodu, ki so jo obdelovali. Čim bolj pa so se ti odpadniki vdajali judovskemu zapeljivemu tem bolj so hoteli z vpitjem in hrupom zakriti svojo notranjo odtujitev od narodne skupnosti. Pri tem

Krik našega naroda, da hoče živeti, je našel odmev. Nemški vojak je stopil ob stran slovenskega domobranca in ramo ob ramo rujeval iz naših tal strupeni plevel, ki se je v dveh letih s pomočjo sovjetskih komedijantov tako razbohotil, da bi se bilo vse zdravo življenje skoraj zadušilo.

Slovenski narod že zaradi važnega ozemlja, na katerem živi, vzlic svoji maiščevitnosti ne nosi najmanjšega deleža v boju evropskih narodov proti boljševizmu. S tem bojem si je zaslužil prostor med kulturnimi narodi, ki bodo smeli nemoteno uživati plodove svojega boja in žrtev.

Führer je v svojem zadnjem govoru točno poudaril, da je danes možna le ena odločitev: ali bo zmagala Evropa ali pa boljševizem.

V borbi proti boljševizmu prelite kri je cement, ki je utrldil temelje naše celine in ki veže vse njene narode v bojno enoto. Slovenski narod se je izvil iz objema boljševiške pošasti in je svoje mesto našel ob strani tistih, ki vidijo pred seboj edini cilj: ohraniti sebe, svoje duhovne temelje in svojo bodočnost.

S te poti ni moči kreniti, ne da bi spet zašli v slisko, iz katere bi bil izhod le narodni samomor. Orožje in visoki cilj, ki Evropo druži v skupnem boju proti istemu sovražniku, sta poroka za boljšo bodočnost in za trajni mir.

Naš narod sme z zaupanjem gledati v bodočnost. Iz prelite krvi je dobil vero vase in dobil tudi priznanje tistih, ki so komuniz-

pa so na vsa usta rabili znana gesla o narodu in domovini.

Tako je postal majhen del našega naroda zrel, da preko strankarske parlamentarne demokracije povsem pade v roke judovskemu svetovnemu sovražniku. Čim je to postalo vidno, je judovstvo zapustilo svoje tedaj skrito rovanje, je postalo odkrito nasilno in nas je po svojih poslušnih slovenskih zločincih in zapeljivcih ščevalo proti naši širši domovini — Evropi. Ne da bi se tega zavedali, je bil slovenski narod gnan v upor, v vojno in končno v najgostejši samomor — samomor v boljševizmu.

Tu pa se je — hvala Bogu — Judom in njihovim domačim pomagačem postavil po robu slovenski kmet. V svoji kot skala trdni zvestobi do rodne grude, v ljubezni do starih običajev in Boga je zagrabil za orožje in vzdrljal kljub temu, da se je položaj zdel obupen. Kakor tolikokrat v zgodovini je tudi sedaj kmet rešil našo čast in naš obstanek ter se ni dal ubiti v boljševizmu.

Hrabremu kmetu in njegovim borečim se sinovom je prišla pomoč, pomoč najboljših vojakov na svetu in njihovega velikega Führerja. S tem pa je prišla tudi pomoč in podpora vsem slovenskemu narodu.

Tako smo bili priznani za člana družine evropskih narodov, naše domobranstvo pa je naš narodni skupnosti pokazalo pot do rešitve.

In zopet so najzvestejši sinovi našega naroda, kmetje, ki so od leta 1941 dalje prestajali največje in žrtvovale največ, najprej — in preden je gospoda to storila — spoznali naš položaj, prišli k meni ter me prosili, da se v njihovem imenu zahvalim nemški vojski za pomoč in da velikemu Führerju Evrope javim, da so pripravljeni vzdržati v boju in delu proti komunizmu.

Tako so — brez politikov in diplomatov — naši pošteni in verni kmetje obrnili na naš

mu napovedali neizprosni boj do uničenja. Priporil si je priznanje pravice do lastnega narodnega obstoja, do uživanja svojih duhovnih in tvarnih pridobitev. Četudi Führer v svojem zadnjem govoru in družini protiboljševiških narodov ni našel pomembnega nobenega ljudstva, smemo sklepati, da pomeni njegova zahvala slovenskim kmetom popolno priznanje slovenskega naroda in njegovih zaslug pri pobijanju komunizma. To priznanje je dragoceno in zasluženo.

Slovenski narod danes ne šteti z žrtvami in napori, ko gre za uničenje komunističnega plevla po vsej slovenski zemlji. Ko bo to nalogo opravil, bo smel slovenski človek nemoteno zidati svojo narodno in kulturno stavbo naprej, sebi v čast in ponos ter skupnosti evropskih narodov v korist.

Naše ljudstvo je z radostjo vzelo na znanje omenjeno zahvalo in bodrilo. Po poti, na katero je krenilo, si bo znalo krojiti novo usodo. Izpolnilo se bo pričakovanje, da se bo slovensko ljudstvo s podvojeno močjo postavilo v boj proti boljševizmu in s tem dal svoj prispevek za rešitev in novo bodočnost Evrope. Prekrut je nauk, ki ga je naš narod dobil iz dveletne boljševiške morije. Zato razume vsa resnična stavka, da danes more zmagati samo eden, ali Evropa ali pa boljševizem. Gre za bitl ali ne biti vse Evrope in z njo vred slovenskega naroda.

A naš narod hoče živeti, se združiti za en cilj in sam vzeti v roke krmilo svoje usode!

mali slovenski narod pozornost za vso Evropo borečega se Führerja nemškega naroda in pa krmilarja evropske usode.

Bil sem zato v nedeljo, pri slovesni prazni enajstletnice narodnosocialističnega prevzema oblasti, ponosen, ko sem pred zbrano nemško oklepno divizijo slišal skupinskega vodjo g. generala Rösenerja reči med drugim naslednje besede:

»V posebno veselje mi je, da se morem zahvaliti delavalnemu slovenskemu narodu. Vi, gospod general Rupnik, ste sporočili v svojem pismu z dne 22. decembra po pokrajinskem vodji izjavo lojalnosti več tisoč kranjskih kmetov vojdu nemške države. Pooblaščen sem, da vam, gospod general, sporočim, da se je Führer nemške države vašega sporočila zelo razveselil in vam po pokrajinskem vodju sporoča svojo posebno zahvalo. Obenem vas prosi, da sporočite zastopstvu slovenskih kmetov njegovo zahvalo in priznanje.«

To so bile besede gospoda generala Rösenerja.

Srečen sem, da vam morem, moji marljivi rojaki, prečitati tudi pismo, ki mi ga je o tem pisal vrhovni komisar Jadranskega Primorja, pokrajinski vodja in državni namestnik g. dr. Rainer:

»V svojem pismu z dne 22. dec. ste mi sporočili, da je zastopstvo dveh tisočev kranjskih kmetov izjavilo svojo lojalnost vodji nemške države in se zaobljubilo k brezkompromisni borbi proti boljševizmu. Prosil ste me, da to spontano izjavo dolenskega prebivalstva sporočim Führerju.

Vaše pismo sem predložil Führerju. — Führer je bil pisma vesel in mi je naročil, da vam sporočim njegovo zahvalo. Prosi vas, da sporočite zastopstvu slovenskih kmetov njegovo zahvalo in njegovo priznanje.

Veseli me da vam morem, spoštovani gospod predsednik, sporočiti to za Kranjsko pomembno izjavo vodje. Pričakujem, da se bo prebivalstvo ljubljanskega mesta in pokrajine, vzpodbujeno po osebni zahvali in priznanju Führerja, v podvojeni meri postavilo v borbo proti boljševizmu in s tem doprineslo svoj prispevek k novi ureditvi Evrope.«

Tako se glasi pismo g. vrhovnega komisarja.

Poročati vam imam o še enem dokazu naklonjenosti, ki jo izkazuje Führer Nemčije in Evrope vam kmetovalcem, kot največjemu in najvažnejšemu delu slovenskega naroda. Pravkar je namreč Vrhovni komisar kot prvo in najvažnejšo organizacijo za našim domobranstvom odobril organizacijo kmetijstva. Tej stanovski organizaciji bo kot zastopnik kmetovalcev pokrajine načeloval eden izmed vas. On kot pripadnik kmečkega stanu najbolje pozna vaše težave in potrebe in on bo kot najmerodajnejši skrbel za obnovo in napredek našega, od komunističnih tolovajev uničenega poljedelstva. On bo najlaže vodil vsa dela na tem področju vam v prid. Tudi njegovi najbližji sodelavci v vodstvu — po številu trije — bodo kmetje. Temu vodstvu bodo dodeljeni še zastopnica kmečkih žena, zastopnik kmečke mladine in zastopnik poljedelskih delavcev.

Zastopstvo vašega stanu bo na ta način povsem v rokah kmetov samih. Sami že veste, da so storjeni mnogi ukrepi, da se naše uničeno poljedelstvo popravi in obnovi, vidimo

IZ VSEBINE:

- Stran 1.
Zgodovinsko priznanje slovenskemu boju proti komunizmu.
- Stran 2.
Politični razvoj komunistične OF in usoda zaveznikov komunizma v njej.
- Stran 3.
Teden v svetu.
- Stran 4.
»Razodnost, k topi zveri si zbežala.« (Odmevi komunistične revolucije in njenih grozot v našem »javnem mnenju«.)
- Stran 6.
Goskom, popla, oddaja, bon rekvizicija (dokumenti o uvažanju boljševiškega gospodarskega reda na »osvobojenem ozemlju«). — In nove slike o komunističnem razdejavanju po Dolenjskem.

Tako je!

Dne 30. januarja so imeli domobranci v Novem mestu prireditev, na kateri je govoril povedal med drugim tole:

»Kakor vedno tako je tudi v protikomunističnem boju naš kmečki človek dal največ žrtve in dosegel najlepše uspehe.

Kdo so bili tisti odločni možje, ki so se kljub vsem zaprekam postavili na branik naše domovine. Lahko rečemo, da so — razen nekaj duhovnikov in razumnikov — bili to sami mladi, idealni kmečki fantje.

Kmečki fant, ki je tako navezan na svojo grudo in svojo družino, se ni ustrašil niti težke niti smrti, marveč se je odzval klicu trpečega slovenskega naroda, zgrabil za orožje ter šel v gozd, ne branit, ampak napadat. Zavedal se je, da je lažje umreti v boju proti smrtnemu sovražniku kakor pa čakati doma, kdaj boš prišel na vrsto za pokolj.

Tedaj ste videli naše fante z nekaj zarjavimi puškami in nekaj naboji. Lačni so bili in žejni, brez obleke in odeva. Niso pa klonili, ker so se zavedali, da jih kliče trpeči narod, in da njihove žrtve koristijo slovenskemu ljudstvu. Komunistični besa so je razlival po naši domovini in v njegovih plamenih so padale številne žrtve. Z ustanovitvijo Vaških straž se je naš človek zopet zagnal v boj proti komunističnemu valovanju in zopet so bili naši kmečki fantje tisti, ki se niso ozirali na levo ne na desno, ampak so šli preko vseh političnih nasprotovanj, v zavesti, da danes ne gre za politično stranko, ampak da mora biti vsakega poštenega Slovenca edini cilj: neizprosno iztrebljenje komunizma. Skoraj vse naše vodstvo nas je zapustilo in prepusteni smo bili samim sebi, toda nismo obupali. Vodstvo posameznih oddelkov so prevzeli mladi kmečki fantje. Dočakali so svojisko izdajstvo in a tem v zvezi nastalo posledico: razmah komunizma na naših tleh. Če ne bi imeli tedaj v rokah posameznih postojank na Dolenjskem zavedni kmečki fantje, je vprašanje, ali bi bila danes večina nas še živa. Ti preprosti in požrtvovalni mladi ljudje v usodnem trenutku niso nasledili vabilom in objubam komunistov, marveč so znali ubrati pravo pot in so tako postavili temelje slovenskemu domobranstvu.

Program

Dr. Lunaček — širši javnosti docela nepoznano ime — je zdaj že dva leti vodja zdravstvene službe pri komunističnih tolpah. Mož — če smemo temu bledečemu, rahlimenu bitju delati krivico a to označbo — je nazoren primer naveličanega, umsko in moralno pokvarjenega, degeneriranega meščanskega razumaika, ki je za svojo topo zlogodnočenost iskal poslednjega dražila v krvi in moriji.

Ta človek, eden med vodilnimi organizatorji krvavih dejanj v letu 1942, in 1943, je 6. oktobra lani v Soteski na Dolenjskem dal tole načelno in programsko izjavo o bodočem delu Osvobodilne Fronte:

»Vae, ki niso pri nas, homo likvidirali, vae, ki so pri nas, homo likvidirali.«

To so ljudje, ki jih plemeniti estot Josip Vidmar, v svoji brošuri »Laži in klevete« imenuje »najsveteljši primer heroičnega, do zadnje globine prečiščenega slovenskega človeka...«

pa tudi, kako je naša pokrajina vsak dan bolj varna, da se boste mogli v najkrajšem času vrniti na svoje domove in pričeti z rednim delom.

Prepričan sem, da boste, moji ljubi kmetovalci, tudi sedaj, ko sta obnova in varnost že na poti, kot vedno storili vse, kar je v vaši moči, za lastno korist, za korist vsega slovenskega naroda, kakor tudi za novo, socialno in narodnostno urejeno Evropo.

Generalu Rupniku se je za sporočilo zahvalil g. Škulj, ki je dejal med drugim:

Odgovor Vodje nam daje poguma za veliko prihodnje. Gospod predsednik, bodite tolažba te naše želje. Občudujemo Nemce v njihovi brezmejni požrtvovalnem boju za veličino in samostojnost domovine. Pa tudi v slovenskem srečju ista želja, da bi zgradili svojemu narodu lepšo bodočnost.

Zato prosimo, naj veliki nemški Führer, najmočnejši mož v sodobni Evropi, izdejstuje in tudi uredi želje slovenskega naroda po rešitvi narodnih in socialnih vprašanj.

Navzoči zastopniki slovenskih kmetov so z navdušenim odobravanjem sprejeli izjavljanja prvega in drugega govornika.

Pisma nam in vam

Gospod urednik!

Prav na kratko naj popišem cenj, bratcem »Slovenskega doma« resnično zgodbo, kako so me sprejemali ljubljanski trgovci v aprilu 1943 in kako nekaj mesecev pozneje.

Doma sem z dežela. Po dolgem moledovanju in sitnarjenju pri italijanskih oblasteh so mi ja slednjič le posrečilo, da sem dobil toliko začetno dovoljenje za potovanje v Ljubljano. Mimogrede moram povedati, da prav gotovo ne bi imel s tem toliko sitnosti, če bi bil ena izmed tistih »neoporečnih žensk«, ki so s poljubi, če ne še s čim drugim, kaj hitro znale izposlovati pri cesarskih oblasteh potno dovoljenje za kamor koli.

Predem sem odšel v Ljubljano, sem v nahrbtniku dal nekaj moka in še malo maščobe, zakaj kakor drugi kmetje sem se tudi jaz kaj dobro zavedal, da je treba mazati, če hočeš, da se ti stroje dobro in gladko vrti.

Po prihodu v mesto me je že pred Mikličem obsla kopica ljudi, ki so se na vse načine prizadevali, kako bi me pripravili do tega, da bi jim prodal tisto, kar sem nosil v nahrbtniku. Ker sem moko in masljo prinesel s seboj v Ljubljano zato, da bi vsaj za te dobrote, če že za denar ne, dobil pri tem ali onem trgovcu reči, ki sem jih doma nujno potreboval, sem moral venomer zatrljati ljudem, ki so med poljo silili vame, da nimam ničesar naprodaj. Predem sem prišel do Prešernovega spomenika, sem se najmanj še desetkrat moral zlagati in me tudi ni sram priznati ta svoj greh, če je greh res bil.

Gospodje trgovci po trgovinah so me v vse ljubezno sprejemali, očitno zato, ker so brž zaslutili vsebino mojega nahrbtnika. Kaj kmalu sem nahrbtnik izpraznil, nato pa ga spet napolnil z rečmi, po katerih sem v Ljubljano prišel in o katerih sem bil prepričan, da jih za denar ne bom mogel dobiti, ker sem v mestu sle premo to znan. Če človek takole malo pomaga, ni preveč težko dobiti tudi brez točk kakšno boljše blago tam z zadnje police. In ko sem spet odhajal, so se mi v vsaki trgovini tako ljubezno klanjali, da mi je bilo kar malo nerodno. Na vsa moč so se mi pripogajali, če za drugič, kakor v tistih dobrih časih, ko so trgovci s svojo pretriljivostjo skušali pridobiti novih kupcev.

Po šestih mesecih sem spet obiskal isto trgovino, a obrat, ki so bili nekoč tako prijazni, so bili zdaj povsem izpremenjeni. Pa to vendar ni bilo nič čudnega, saj tokrat nisem bil prišel v Ljubljano z nahrbtnikom, polnim podeželskih dobrot. Trgovci so bili tokrat nekam čudno redkobesedni, kar modrih obrazov, bi rekli. Kar ni niso bili prijazni in brž sem moral spoznati, da jim ni nič kaj preveč všeč, da sem prišel.

Trgovci menda čisto pozabljajo, da so tudi kmetiči groši leta in leta polnili njihove blaginje. Vedo naj pa, da bodo še prišli časi, ko si bo tudi kmet lahko čisto svobodno izbiral trgovine in da mu bo vsak red postregel, tudi če ne bo prišel s polnim nahrtnikom. Posebno mi begunci imajo zdaj lepo priliko, da si zapomnimo, v katerih trgovinah nas sprejemajo z mrklmi obrazi in mrzlim srcem ter nas hladno odslavljajo na kratko: »Tega pa nimamo...«

Kmet-begunec.

miranimi brigadami so komunisti lahko ustrahovali podeželje.

Pa tudi taktično-politično so komunisti obrnili svoj plašč. Pred tretjo dobo je že prenehal izhajati mesečnik »Slovenska revolucija«. »Delo«, »Poročevalec« ter vsi ostali rdeči lističi tedaj že javno priznavajo, da je za »rešitev slovenstva potrebna socialna revolucija«. (Iz njihove taktike se vidi, da jim je slovenstvo deveta briga.) S svojim pisanjem so komunisti vedno bolj naznačevali pravo ozadje vsega »osvobodilnega gibanja«, t. j. da je to gibanje po vsem komunistično-revolucionarno.

S tem prehodom od narodne k socialni revoluciji je tesno povezana tudi

usoda zaveznikov

Takoj v začetku tretje dobe, dobe socialne revolucije, je izšla znana »Izjava«, ki jo je podpisal ves IOOF in ki pravi, da je zdaj prišel tisti čas, ko so razpuščene vse osnovne skupine v OF in vse politične frakcije, čas, ko je priznana samo KPS, ki bo imela odslej edino besedo, češ da je to mednarodno avantgardni pokret, ki je edini zmogel izvesti socialno revolucijo.

V ta čas spada tudi uradni razpust kominterne, poudarjamo uradni, kakaj komunisti so dobivali tudi te napreje navodila iz Moskve in so z njo imeli iste zveze kakor prej.

S svojo »Izjavo«, ki so jo podpisali tudi zastopniki drugih skupin (Koeček, Fajfar, dr. Breceelj, Rus, Lubej), so komunisti popolnoma pokazali, da je »narodno osvobodilno gibanje« povsem v komunističnih vodah. Voditelji krščanskih komunistov (Koeček, Fajfar, Breceelj) se v tolačenje te »Izjave«, ki napoveduje absolutno socialno revolucijo, poslali svojo okrožnico, v kateri utemeljuje potrebo po socialni revoluciji in odpravi vseh dosedanjih skupin ter celo odkrito postavlja to na stran marksizma (dialektičnega materializma).

S tem je vodstvo krščanskih socialistov izdalo ves svoj program in se povsem predalo komunističnemu območju. Odkrilo se je stališče personalizma ter priznanje povsem obratno načelo, načelo mehanizacije človeka, načelo človeka-robot, človeka-stroja, ki z osebo svobodo in svojim osebnim gledanjem nima nobenega opravka. S tem so kršči, socialisti — kakor tudi druge skupine, ki so se pridružile OF — čisto prepuščili vodstvo OF komunistu in tako izdali vsa, ki so v »osvobodilnem gibanju« gledali še kolikor toliko pošteni boj.

Omenjena okrožnica krščanskih socialistov in »Izjava« komunistov o načelu socialne revolucije sta bili strogo tajni in so zanj vedeli samo višji politični in vojaški zastopniki, dočim ljudstvo o tem ni smelo ničesar vedeti.

Cenjeno uredništvo!

Prosim, da priobčite v »Slovenskem domu« med drugimi pismi tudi tole:

Kako komunisti osvobojujejo poštene slovenske družine, kaj zgovorno priča naslednji primer:

Oče, po poklicu tesar, je z delom svojih pridnih rok preživljal, kakor se je pač dalo, šestčlansko družino. S svojimi domačimi je živel sicer skromno, a bil je vendarle zadovoljen, ker je imel vsaj mir.

Prišel je 19. oktober 1941, usodni dan tudi za tesarjevo družino. Po nekem napadu komunističnih tolp so badoljevci poleg drugih nedolžnih sovaščanov odpeljali tudi njega v ljubljanske zapore. Doma je pustil ženo in svoje štiri otroke, od katerih je bil najmlajši star šele dva dni. Sedem tednov je mož premišljeval v zaporu svojo usodo. Žena doma je še kar nekam korajžno in vdana v božjo voljo prenašala nesrečo, ki je tako nenadno zadela njeno družino.

Po sedmih tednih se je oče vrnil, in spet so se kar nekam zadovoljno živeli naprej, čeprav so s strahom gledali v bodočnost, kakor da bi bili slutiti, kaj jih čaka. Prišlo so tako imenovane ofenzive in »čiščenje« naših vasi. Seveda so savaški vojski »čiščaki« bili bolj nedolžni, kakor pa prave krivce krvavih nemirov pri nas. In tako tudi tej tesarjevi družini niso priznale. Požgali so ji bomo hišico, očeta pa odpeljali v bližnji zapor. Pozneje so se sicer izgovarjali, da so tesarjevo hišico požgali po pomoti, a zaradi takih in podobnih »pomot« je naša slovenska dežela vendarle nekoliko prehodila trpela. Pa naj se je zgodilo to res pomotoma ali ne, dejstvo je, da se je to tako in tako precej revna

Vendar je za to komunistično namero ljudstvo le zvedelo po nekaterih ljudeh, ki so za omenjeno okrožnico in »Izjavo« vedeli, ter nanjo opozorili.

Ker so komunisti čutili, da imajo med seboj opozicijo, je sledilo zborovanje v Koečevskem Rogu, ki je trajalo štiri dni. Na njem so vsi najvišji politični in vojaški zastopniki utemeljevali potrebo po socialni revoluciji ter potrebo, da prevzame vse v svoje roke KP. Kdor se ne bi s tem sprijaznil — tako so dali na tem zborovanju vedeti —, naj ve, kaj ga čaka. Ve naj, da ne bo več dolgo delal napotja in ovir.

S tem je bila opozicija, kolikor jo je še bilo, razbita, kakaj komunisti so med opozicijo vtihovali svoje ljudi, ki so še niti niti plašni bodisi krščanskih socialistov ali pa nacionalistov, in ki so vse vzdajali partiji.

Od tega časa dalje je ni nihče od zaveznikov imel kakšne stvarne odgovornosti ali vplivne funkcije. Kvečjemu je bil samo še uradni zastopnik, v resnici pa ni nič več pomenil in je bil dosledno komunistični taktiki pod stalnim nadzorom.

Nadzorovanje in zapiranje zaveznikov je trajalo do badoljevske izjave. Po 8. septembra, ko so komunisti mislili, da imajo položaj že povsem v svojih rokah, pa so začele likvidacije vseh nezanesljivih zaveznikov elementov.

Vsi, ki so po kakršnem koli naključju še ostali pri življenju, so se morali odločiti za vpis v KP sredi oktobra, ko je prišel od IOOF in so sklicali sestanke v Gušicah blizu Toplice, kjer je predstavnik kršč. soc. Tona Fajfar dobesedno zaprosil navzoče predstavnike CK-a v imenu kršč. socialistov za sprejeli. »Povedali so na tem sestanku tudi, da se mora vsak, kdor hoče opravljati kakršno koli politično ali vojaško funkcijo, vpisati v KP. To je bila zadnja faza tako imenovane »socialno revolucionarne dobe«, v kateri so komunisti čisto jasno pokazali svoje karte, razdobje, ki dokazuje, da med komunistom in tako imenovanim »osvobodilnim gibanjem« pri nas ni popolnoma nobene razlike. Ena ko drugo služijo samo enemu namenu, namreč izvesti komunistično revolucijo pri nas.

Tako je komunist pri nas povsem prešel na ruski revolucionarni komunistični sistem in po ruskem vzoru organiziral svo politično tvorbo in vodstvo. Ustanovil je VOS (slovensko GPU), ki nastopa vedno v zadnji stopnji revolucije in katere namen je, izvesti čiste ter odstraniti vse elemente, ki niso komunistični.

S tem pa je tudi zapetena usoda zaveznikov, ki so pomagali utirati pot komunistu in bili dobri do tle, dokler ni nastopila zadnja doba komunistične revolucije in z njo doba političnega razvoja OF.

družina znašla na cesti v svojem boju za obstanek ter životalila od tega, kar ji je kdo iz usmiljenja dal. Vzeli so jo pod streho dobri ljudje iz dveh hiš. Družina je bila na ta način poleg drugega gorja, ki jo je doletelo, še razdvojena. A prišlo so še hujše preskušnje zanj.

Noč od 18. na 19. september 1942 je bila strašna za te sirote. Ob zločinskem napadu na naše, prej tako mirne vasice so rdeči krovniki tudi tem štirim nedolžnim otrokom ubili dobro in nad vse skrbno mater, očeta

Štiriindvajseti...

...prav v tem Te bomo vedno pogrešali: nenadomestljiv nam boš zaradi svoje iskrenosti, značajnosti in poštenosti...

(Iz Mirkovega spominskega članka dr. Arku.)

Jutri bo potoke teden dni, odkar je blizu Tolmina padel zadet od brezbožnega in protinarodnega komunista inž. chem. Mirko Simčič, štirindvajseta žrtev iz vrst slovenske akademске skupine »Stražar«.

Mirko je zagledal luč sveta 6. junija 1918 v Pulju. Ljudsko šolo in klasično gimnazijo, ki jo je končal z odliko 1937, je obiskoval v Mariboru. Vpisal se je na tehnično fakulteto in postal jeseni 1941 inž. kemijem. Po diplomi je bil nekaj časa v službi pri Prevodu, pozneje pa v kemični tovarni v Mostah, kjer so ga hvalili kot najboljšega strokovnjaka.

Sam primorski rojak je do podrobnosti poznal primorsko čustveno dušo, ki jo po naravi doba, toda zdaj proti svoji volji zapeljana v kaos, iz katerega išče izhoda. Mirko je z vso močjo mlade duše ljubil to ljudstvo in ga hotel dvigniti in rešiti iz krepeljev komunistične pošasti.

Zato je jeseni zapustil tovarno in dobro službo ter iz golega idealizma odšel med ožje rojake. S svojim priklupnim nastopom in nesebičnim delom je na mah pridobil srca vseh dobronamernih ter razkrinkal vse klevete.

To ni bilo prav komunističnim zarotnikom, katerim je njegovo delo oviralo edini namen: krvavo revolucijo.

Silšijo se ugovori, bil je premalo previden. Da, to je morda res. Lahko bi bil takoj previden, kakor je večina »politikov« in bi sedel v tovarni, pisarni ali kavarni, narod pa prepuščal usodi. Toda tako ne dela mlad idealist, ki mu beseda narod ni zgolj puhla fraza, ampak življena stvarnost, smoter vsega njegovega dela.

Spominjamo se njegovih odločnih nastopov na gimnaziji, kjer je na obnih zborih raznih dijaških društev vedno zastopal radikalno smer ter bil večkratni predsednik J. S. Na univerzi se je takoj pridružil prof. Ehrlicu in mu — kakor tritindvajset drugih — sledil v mučniško smrt.

V akademskih letih je bil predsednik mladinske »Sedejeve družine«, odbornik ASK-a in raznih drugih društev. Pri zborovanjih na tehniko je njegova beseda kljub sovraženemu ozračju vedno zalegla. Bil je pevec, športnik, planinec, organizator... S kakim zagonom se je vrgel na delo med svojimi rojaki na Primorskem! Sredi najhujšega dela, ko je stal na straži in viharju današnjih dni, ga je 6. februarja blizu Tolmina zadela morilčeva krogla. Njegovo mlado telo je omahnilo, njegov duh se je dvignil k pravičnemu Bogu.

Vemo, da nobena žrtev ni zaman, ampak, da žrtve blagoslovljajo delo za idejo

pa ranili, ko sta bežala iz goreče hiše, kjer sta stanovala. Oče se je z otrokom v naročju teško ranjen zgrudil kraj poto, mater pa je zadela krogla v glavo, da je obležala na mestu mrtva. Ranjena je bila tudi gospodinja tiste pogorele hiše, ki jo je zažgal sosed — komunist. Podivjani morilec so vzeli očetu otroka iz rok in v svoji okrutnosti celo kričali: »Ubij mulca!« A eden izmed napadalcev je imel le še toliko človeškega v sebi, da je dejal: »Otrok ne streljati!«

Ranjenega očeta so potem zastražili. Namenili so se, da ga bodo odpeljali s seboj, a do tega ni prišlo, ker je tolovaje čas prehitel in so morali zbežati.

Naslednje jutro se nam je nudil prizor, ki ga ne bom nikoli pozabil. V ozadju pogorišče in razdejanje, pred pogorelo domačijo je v maki krvi ležala mrtva mati, okoli nje pa so klicali njeni otroci: »Mama, mama, vstanite, saj smo tukaj!« Človeku se je ob pogledu na ta prizor trgalo srce. In potem še prizor, ko so na vozičku pripeljali ranjenega očeta, da se poslovi, zadnjikrat poslovi od svoje žene!

Ranjenega očeta so nato odpeljali v bolnišnico, mater na pokopališče, otroke pa so vzeli v oskrbo sorodniki.

A vse to še ni bilo dovolj. Kelih trpljenja je bilo treba izpiti do dna, 11. septembra lani so prihrumeli komunistične tolpe tudi v našo faro ter vzete tem štirim sirotam še poslednje, kar so imele, očeta. Z drugimi vred so ga odpeljali v kočevske zapore in nato v smrt.

A to je le ena izmed neštetihi žaložger, ki so se zadnja leta odigrate po naši deželi, eden izmed neštetihi primerov, kako komunistične tolpe »osvobojujejo« našo deželo in »osrečujejo« naše kmečke domove.

Podčelcan.

in jo privedejo do zmage. To naj bo tolažba staršem, ki so vzgojili take sinove, in nam vsem.

Ko se svetijo planine, obžarjene od sonca, v svoji veličastni lepoti, mi uhajajo misli k vsem tistim tednom, ki smo jih v akademskih letih s teboj, Mirko, preživeli med gorskimi velikani. Ko se Ti je misel zatopila v večerno razpoloženje, ko si silil šal pozvanjati z bližnjih in daljnih planin zvonce, ko si videl, kako se globoko doli v dolinah dan gosti v mrak in žarijo vrhovi v rdečermeni luči, takrat, ko je rahel šelest večernega vetra pobožal strmo v breg se vzpenjajoče smreke in ruševje na travnatih pobočjih, kjer se pastirske koče nalahko in božajoče naslanjajo goram v narobe; kjer tiho šeleste misli v sanjah bode rovece; ko se je prav kje od daleč začelo komaj silno zvonjenje večerne Avemarije, tedaj se Ti je duša razširila v velikem spoznanju Tistega, ki je nam malim in slabotnim vse to dal. Takrat si nam kazal pravila obzorja za naš narod in govoril s takim prepričanjem o njegovi bodočnosti, da so nam srca drhtela.

Mirko! Zdaj ne boš več hodil po naših vrhovih, ne boš več poslušal pesmi zvoncev in samotnih mecesnov, temnih kaminov in rdečih žlebov, razklanih grebenov in mračnih sten, pesmi lepote, pomladi in hrupenja, pesmi zlatoočarjenih, v soncu se kopajočih, novo srečo slutečih gor... Mi pa bomo hodili na Tvoj grob — in kar bo več vredno — za Tabo v boju, delu in smagi.

MALI OGLASI

SMREKOV / JELOV LES

režan in tesan, kakor tudi bukov, hrastove, javorjeve, jesenove in lipove plohe dobite v skladišču zadruga »Marad« v Zivnozdravniški ulici (za Cukrarno).

STARE NERABNE ZAMASKE

in vsakovrstne pluviovinaste odpadke kupimo v vsaki količini. — Ljubljana, Emonska cesta št. 2, dvorišče — pisarna.

Quo vadis

Roman v slikah!

Dobite ga

v uredništvu »Slovenskega doma«.

TEDEN V SVETU

Radijski kile 23 angleških agentov in častnikov so pred nekaj dnevi ujela nemška poveljstva na evropskem jugovzhodu. Ti angleški agenti in častniki so prosili, naj bi jih rešili iz rok boljševiskih tolpe. Svojo prošnjo so utemeljevali s tem, da so se tolovajske tolpe popolnoma zbeljševizirale ter ravnaile z angleškimi zvoznimi ljudmi na tak način, da je bilo to v posemeh vsakemu človeškemu čutu.

Sovjetska Rusija je najbolj naravna prijateljica vseh judovskih stremiljenj, je izjavil pred dnevi sovjetski poslanik v Perziji v svojem nagovoru, ko je sprejel donavno zbirko palestinskih Judov za sovjetsko armado. Dejal je tudi, da se Moskva z vsem svojim vplivom zavzema za judovske koristi.

Dolga vrsta kakih 900 severnoameriških ujetnikov je korakala prejšnji četrtek skozi Rim. Ti ujetniki so pripadali bataljonu, ki je bil zajet nekaj dni prej na Pontineh močvirjih. Ta »zmagovalni« pohod ujetih Amerikancev je bil prvi »atik« severnoameriških vojakov z večnim mestom, pripominja k temu poročilo »Deutsche Adria Zeitung«.

Novo Stalinsvo osvojevalne načrte je razkril pred vrhovnim svetom Molotov, ko je govoril o ustanovitvi kopice sovjetskih republik v evropskem delu Sovjetske Rusije in v Evropi do Labe. — Vsaka teh novih republik naj bi imela svojo lastno vladu, ki bi bila podrejena moskovski. Na zunaj naj bi bile te republike nekaki dominionji, ki bi imeli svoj glas v vseh mednarodnih odborih, na znotraj pa bi bile popolnoma odvisne in boljševisirane. V tem se bolj kot v čemer koli vidijo kremelske imperialistične težnje, pripominja poročilo iz Berlina.

Nov sovjetski osrednji urad, ki bo obravnaval vsa gospodarska, politična in socialna vprašanja v deželah Bližnjega vzhoda, tudi v Turčiji in Indiji, je bil ustanovljen v Taškentu. Ta ustanova nosi uradni naslov »Znanstveni osrednji urad za Bližnji in Srednji vzhod«. Kakšen je v resnici ta »znanstveni« značaj, pove sovjetsko sporočilo, ki pravi, da mora ta urad opravljati avdo omenjeno nalogo na tak način, da bo ustrezal povezanosti Sovjetske zveze s tem prostotom in da mora zato podpirati zunanje politične težnje Sovjetske Rusije s temi dežalami. Taškentski urad je torej moskovska agitacijska centrala za vsa vprašanja ekspanzijske politike na Bližnjem vzhodu.

Japonska prestolnica je pripravljena na vse, je dejal tokijski veliki župan Šigoo Odato zastopnik nemške poročevalske agencije Vollhardt, ko sta govorila o možnosti tovrstnih letalskih napadov na Tokio. »Mi računamo,« je dejal tokijski župan, »na sovrznanji letalskim napadi, in smo zato zlasti v zadnjih šestih mesecih stariji vse potrebno za obrambo.«

Novo prisego je 9. februarja, ob 95-letnici proglasitve rimske republike, položila vsa italijanska republikanska oborožena sila. Besedilo te prislege so glasli: »Prisegam, da bom do skrajnosti služil italijanski socialni republiki ter branil njene zakone, njeno čast in ozemlje v vojni in miru. Prisegam to pred Bogom in pred tistimi, ki so padli za združitev, neodvisnost in bodočnost domovine.«

Atentat na mlanskega polheljskega načelnika Nicolinja »o prejšnji petek« poskušali neznani napadalec. Atentat je bil izvršen v trenutku, ko se je policijski načelnik hotel z avtomobilom odpeljati na policijski urad v službo. Napadalec, ki so se tisti hip tudi z avtomobilom pripeljali mimo, so začeli streljati s strojnico. Policijski načelnik je samo ranjen. Napadalec se je v splošni zmed, ki je nastala, posrečilo pobegniti.

Sprle dejstva, da se boji na vzhodnem bojišču približujejo estonski mejli, je prvi deželni predsednik dr. Maec oklical na Estonskem aplošno mobilizacijo. Domača estonska uprava se je za ta korak odločila zaradi bridkih izkušenj, ki si jih je estonsko ljudstvo pridobilo v 1. 1940 in 1941 pod boljševiško pestjo.

Potovanje v Carigrad je odslej inozemcem prepovedano, tako je sklenila zadnjiš turska vlada. Kot vzrok navaja, da ta potovanja otežujejo preskrbo Carigrada s potrebnimi živili.

O sovjetski izjavi glede katinskih žrtev je bilvi poljski ministri predsednik dr. Kozłowski dejal med drugim: »Imel sem priliko, da sem v Katinu samem proučil dejstva, ki ne dopuščajo nobenega dvoma, da so boljševiki morilec poljskih častnikov. Poslali ste mi izjavo izredne državne sovjetske preiskovalne komisije, ki vsebuje sovjetsko stališče o katinskem umoru. Ta prikaz ni mogel prav nič spremeniti mojega prepričanja, ki sem ga dobil v Katinu. Tudi se zdaj vztrajam pri trditvi, da gre v Katinu za umor, ki so ga izvršili s sovjetske strani.«

Za komunizem v Srbiji ni prostora, ker ima peklenški načrt, unišiti srbski narod, da bi mogel doseči svoj cilj: boljševisirati Balkan — piše »Novo Vreme«, ter nadaljuje: »Brez uničenja Sr. bi je Balkan ne bi nikoli komunističen. Komunisti pa bi morali vedeti, da bo srbski narod zmagal v tem boju, ker je danes enoten in pa strujen v svoji obrambni črti.«

Na smrt je bil obsojen general Gariboldi pred posebnim sodiščem za obrambo fašistične republike. Dokazali so mu, da je aktivno sodeloval pri Badoglijevem rotu. Rimski radio je sporočil, da je bila sodba nad generalom Gariboldijem tudi že izvršena.

Nova kilirinska pogodba med Nemčijo in Italijo je bila podpisana konec prejšnjega meseca. Pogodbo in listino o ureditvi plačilnega prometa med omenjenima državama je za Nemčijo podpisal poslanik Raha, za republikansko fašistično vladu pa generalni tajnik grof Mazzolini.

G. Pevsner:

Dvojno življenje Evna Azeva

Pismo

Pismo, ki ga je Evno Azev pisal Savinkovu 10. oktobra 1933, pravi:

»Dragi moj!

Hvala za Tvoje pismo. Iz njega diha toplota in ljubezen. Hvala, dragi moj.

Zdaj prehajam k stvari in Ti moram povedati, da je zdaj najbrž prepozno, da bi se odrekli sodbi nad Burevcom.

Danes sem prejel pismo od Černova. Dobil sem ga z zamudo dveh dni, ker je bilo priporočeno. Zaradi tega sem si moral dati potrditi postal list, sicer mi pisma ne bi bili izročili.

Černov mi piše, da se danes, v soboto, zadenja razprava, in me prosil, naj mu brzojavim, če se strinjam a tem, da bi Ti bil pri njej tretji zastopnik glavnega odbora. Brzojavil sem danes Tebi in... ki nima nič prida.

Toda če bi bilo moči sejo sodišča odložiti, bi jaz temu prej nasprotno, kakor pa stvar zagovarjal. Seveda pa se ne bi nič upiral, če bi glede zadeve morda bili še tako odložili.

Treba je priznati, da je zaradi tega sojenja nekaj nepravil. Strinjam se glede mnogih reči, o katerih govoriš v svojem pismu, a ne strinjam se z vsem.

Zdi se mi, moj dragi, da preveč pretiravaš učinek, ki bi ga utegnilo imeti tisto, kar bo pripovedoval Bureev. Seveda domnevaš, da sodniki ne vedo za moje življenje in da je Bakaj vreden zaupanja.

Po mojem je ta domneva neutemeljena. O mojem življenju bi sodnikom lahko povedal drugi. Kar se pa tiče glede zaupanja, ki bi ga mogli imeti od Bakaja, bi bilo po mojem pripoved o njegovem preteklem življenju treba izpopolniti, da bi bila bolj izčrpana, kakor pa je podal Bureev v listu »Bylojeec. Treba bi bilo do-

dati, da je Bakaj služil policiji le po naključju; da mu je ta služba bila zoprnja, a jo je nadaljeval, ker se mu kaj drugega ni ljubilo.

To njegovo preteklo življenje je tako, da ne more vzbujati preveč zaupanja.

Nikar se ne jezi, če Ti zdaj govorim o svoji preteklosti v isti sapi kakor o Bakajevi. Razumem, da je to nevedno men in nas vseh. Toda čisto razumljivo je, da do česa takega lahko pride.

Zdaj se bom postavil na to stališče, namreč na domnevo, da sodišče mene ne pozna in da je vreden zaupanja Bakaj, ki je sporečil, da je v Socialno-revolucionarni stranki vohun.

Ne zdi se mi, da bi stvari, ki jih bo izustil Bakaj, mogla, pa četudi v teh okoliščinah, na koga kaj učinkovati ter pomagati Burevci.

Seveda ne vem, kaj bo imel povedati Bureev. Vem samo tisto, o čemer si mi poročal Ti, ko sva se srečala.

Vse tisto po mojem ne vzdržijo nobene trezne presoje. Prizadeval si bom to do kazati. Morda gledam stvari z osebnega stališča, a vsekakor se tega ne zavedam, kajti prizadevam si, da bi bil kar se da nepristranski.

Temelj nesporazuma o meni je pismo iz avgusta 1935, ki govori o Tatarovu in o meni.

Bakaj se je oprl na mojem na Peter-sonove izjave in poročal, da je tisto pismo pisal najbrž Kremenceki, ki je hotel škodovati kakemu svojemu predstojniku ali pa Raskovskiemu. Zaradi tega so ga kaznovali tako, da so ga premestili iz Petrograda, kjer je bil načelnik Obrane, v Sibirijo, pa v istem svojstvu.

Nihče, kdor misli nepristransko, ne bo tega verjel. Nihče, ki bi ga dolžili take pregrehe, ne more namreč dobiti tako male kazni. Kdo bo verjel, da bi za tako reč dal Kremenceku namesto Petrograda Tomsk, povrh tega pa spet mesto načelnika Obrane!

In da bi bili mi zaupali Tatarovu isto delo v kaki drugi pokrajini, ne pa v Petrogradu?

Toda da bi bila stvar bolj verjetna, so odkrili, da je tedaj šlo za ustavo in da so bili presenečeni!

Kako neki, če je pismo prišlo v avgustu, ustava pa je bila v oktobru! Kaj morda ta dva meseca ne štejejo nič?

In pa, kako so mogli vedeti, da je to pismo pisal Kremenceki? Kaj je morda o njem govoril svojim predstojnikom sam?

Zdi se mi, da bi morali mi ugotoviti, če je bil Kremenceki zares prestavljen iz Petrograda v Sibirijo. Ne smemo se namreč glede tega oprati samo na besede Bureeva in Bakaja. Če je bil res prestavljen, je treba ugotoviti, kdaj se je to zgodilo. Morda se bo pokazalo, da je Kremenceki bil v Sibiriji že prej, preden je prišlo pismo, ali pa da so ga prestavili tja dosti pozneje. V tem primeru torej ne gre govoriti o presenečenju v oktobrskih dneh.

Bilo bi važno, da bi vse to ugotovili. Morda bi to po svoje vplivalo tudi na Bureeva, ki bi potem spoznal, da so ga vlekli za nos.

Toda kako to storiti?

Morda ni tako težko. Javnost prav dobro ve, kdaj nastopijo novi poglavarji Obrane. Utegnilo bi biti tudi tako, da zadeva ne bi bila prav lahka...

Tisto pismo je zame uganika, kakaj glede njega trdi razen Kremencekega še neki drugi agent Obrane iz Odesa, da ga je pisal.

Če se še spominjaš, je to bilo konec leta 1935. Vat... je tedaj prišel iz Odesa v glavni odbor in poročal, da se je pri njem oglasil agent Obrane in me zatočil, zraven mu pa povedal, da je pismo pisal on. Pripomnil je še, da je eden od izdajalcev bil kaznovan, drugemu pa da se ni nič zgodilo.

Če naj verjamemo vsemu temu, sta torej isto pismo pisala dva agenta Obrane in opozarjala stranko, naj bo previdna glede mene.

Mislam, da se o pripovedovanju agenta iz Odesa ne motim, saj mi je stvar povedal takoj tedaj, to je pred dvema letoma.

Pa rečemo, da Bakaj ne laže, temveč da ravna pošteno. Vendar je on vse to silkal od Petersona, Peterson je te stvari zvedel od Raskovskega ali od Garoviča ali pa od obeh.

Če torej vzamemo domnevo, da so se vsi policjske oblasti iz tega ali onega razloga poslužile tega pripomočka, da so spravile v javnost moje ime, in sicer s tistim pismom bi bilo edino razumljivo, da bi se jim zdelo koristno še naprej govoriti o dveh vohunih in o tem, da je eden izmed njih ostal, hvala Bogu, živ in zdrav.

Bureev pravi, da se v zgodovini takih vohunov ni dogodil nič in sam primer, pri katerem bi resnično vohuna razkrinkali zato, da bi očrnilli kakega člana stranke a tem, da bi ga obdolžili izdaje.

Jaz zgodovine ne poznam; pozna je on. Ali se je morda v zgodovini policije kdaj primerilo, da bi bil načelnik Obrane razkrinkal važnega vohuna, da bi varal svoje predstojnike?

Dejali bodo, da se dogodi tudi to, kadar je potrebno, toda v resnici se do zdaj še ni nikoli primerilo nič takega. In v zgodovini vohunov se ni nikdar primerilo, da bi bil kak vohun in izdajal postal so-trudnik lista »Bylojeec.

Zdaj pa se je zgodilo prav to. Temelj vse zadeve je torej to pismo. Kar so o njem govorili, bi komu lahko vzbudilo misel, da je Bureev moralno upravičen širiti o meni a tako zanesljivostjo tisto, kar misli.

Ni treba ravno poznati mojega življenja, da se Bureevu lahko reče, da je to premalo. Če ga pa kdo pozna, je to dovolj, da mu pljune v obraz.

Kaj pa je storil Bureev, ko je od Tebe izvedel o mojem življenju?

Ni se odpovedal svojih misli, temveč je postal še bolj trmast in je mislil takole:

»Atentat na Plehveja je res stvar, toda... storjen je bil po sporazumu z Raskovskim. Plehve je Raskovskega odstavil,

Raskovski ni več v službi. Raskovski je jezen na Plehveja. In zaradi tega je Raskovski spletel to zadevo. Ustanovite »bojni odsek«! Uhljite Plehveja!

Jaz sem prijatelj Raskovskega, torej ne morem ubiti njegovega sovražnika Plehveja!

Tako je bil ustanovljen »bojni odsek«. Preprosto, da je kaj!

Toda zakaj zgodovinar ne pride na tole misel: »Raskovski ni v službi. V Petrogradu sta policjsko ravnateljstvo in Ohrana. Sicer ne vesta za moj in Raskovskega načrt, toda vendar lahko izvehata, kaj dela »bojni odsek«! In tudi lahko primeta mene, ki delam zoper Plehveja.

Jaz pa, ki sem človek, katerega lahko kupijo — v obeh Raskovskega gotovo veljam za takega — bom šel mirno na vislice samo iz priateljstva do Raskovskega in ne bom živl doli povedal, da sem ravnal po zapovedi Raskovskega, svojega poglavarja!

In tako bi tudi Raskovski dobil zanko za vrat.

No in ali bi bil Raskovski pripravljen iti na vislice kot član »bojnega odseka«! In kot njegov poglavitni navdihovalec! Ali bi pa mislil, da ga bodo tudi v tem primeru preselili v Sibirijo, ali da ga jaz ne bom izdal in pojdem na vislice, ne da bi povedal o njem tudi besedo, samo zaradi tega, ker čutim prijateljstvo do njega?

Ali pa je morda Raskovski mislil, da se bo že znal izmazati, rekoč, da mu zame ni mar, jaz pa, četudi sem napredaj, bi kot popoln bedak tvegal svojo glavo zanj, ki ni niti v službi? Tvegal bi jo tako, da ne bi mogel, če bi me prijeli, dokazati niti tega, da sem delal z Raskovskim skupaj.

Upra se mi pisati vse to, hkrati pa me ali smeh. Preveč je smešen ta Bureev, ki si je izmislil to domnevo in se pri tem sklicuje še na zgodovino.

Bureev pravi, da se je v zgodovini nekaj takega že primerilo. Sudejkin je hotel ubiti Tolstojka. Toda to si je samo želel. Mi vemo samo za njegov pogovor z De-gajevim; seveda če je ta pogovor z zgodovinskega stališča netipičen.

In zakaj Sudejkin tega ni storil? Morda ker se je bal visle, katerih se Raskovski po sodbi Bureeva ne boji?

In vendar je bilo Sudejkinovo delo dosti lažje. Bil je še v službi, imel je v rokah vse niti, bil je gospod, kar se tiče vohunstva po različnih prevratniških odsekih, in se mu ni bilo treba bati ne tekmecev ne nadzorstev.

Raskovski pa ni v službi in tudi ni ustanovljen nobenega »bojnega odseka«!

Toda zgodovinar Bureev se sklicuje na zgodovino: na 15. julij in na Raskovskega. Ti si nekdo dejal, da je Bureev edini zgodovinar revolucije in vohunskega izstavitva. Res, edini. To bi te utegnilo plašiti.

Toda meni se zdi, da se ni treba ničesar bati. K areti je on edini zgodovinar, pri razpravi pa zgodovinarjev ne bo.

In če se ozremo na čas pred 15. julijem in po njem, je treba ugotoviti najprej tole:

Res, »bojnega odseka« ni ustanovil Raskovski, temveč Geršuni. Kar se tiče Siplagina, sem šele nekaj dni po dejanju zvedel, da gre za Geršunjevo pobudo.

Geršuni je prišel k meni in sporazumela sva se glede skupnega dela v določenem smislu.

Ze od tedaj, to je bilo aprila in maja 1932, smo imeli načrt za boj proti Plehveju in načrt za drugi boj proti Oholenskemu. Junija in julija 1932 sem odpotoval v Petrograd, Geršuni pa v južno Rusijo, kjer je nadzoroval Oholenskoga.

Ne maram tega razpredati na dolgo in široko. Povedal bom samo, da sem razen pri atentatu na Siplagina sodeloval pri vseh drugih nastopih, to se pravi, pri atentatu na Oholenskoga ter pri atentatu v Ufi, kamor sem poslal ljudi.

Dosledno bi torej bilo, da bi o vseh teh nastopih, razen tistega proti Siplagnu, sodili, da so jih oblasti odobrile.

Po drugi strani je znano, da atentat na carja tedaj še ni bil na sporedu, razen za Bureeva, seveda. In zaradi tega ni bilo treba z oblastmi sklepati pogodb, da bi pobili vse, med njimi carja in Stolpina.

Ti veš za vse, kar se nanaša na čas po 15. juliju. Govoriti hočem samo o velikem knezu Sergiju.

Ne, prej bom govoril o nečem drugem. Torej 15. julij. Plehveja ni več. Raskovski je zadovoljen. Njegov sovražnik je bil ubit. Raskovski sam je ušel kazni. Čisto dobro ve, kako je sestavljen »bojni odsek«! In pozna potne liste, ki jih uporabljajo člani. Ve tudi, da ti člani sestavljajo tri skupine, razdeljene na Moskvu, Petrograd in Kijev. Ve, da si ti v Moskvu. Skratka, ve za vse, kar veva Ti in jaz, in posledice tega je, da ubijajo velikega kneza Sergija.

Bureev trdi, da niso o pravem času prišli morilci in da so atentat dopustili zaradi nemarnosti.

Pri vsem tem so policaji že dva meseca ali tri vedeli, s kakšnim potnim listom si živel Ti, a kakšnim listom si odpotoval iz Bariza vsi drugi, kdaj so prekorajili mejo z dinamitom, zaradi kakšnega nastopa so bili v Moskvu. Policaji je vedela za kočljake; skratka, bila je o vsem že tri mesece obveščena, pa je le pustila ubiti velikega kneza Sergija!

Pustila je, da ji je ušla prilika in ni po umoru začopila nikogar. Zapravila je ogromno časa a tem, da je ugotavljala, kdo je Pavel Platonovič. Pustila je, da so se vsi razleli. Ti, se mi zdi, a potnim listom, a katerim si živel — ne spominjam se več dobro. Dora je pa še pohajala in se dolgo obotavljala.

Res prijazen človek, ta Raskovski! Zakaj ne bi stranka imela več takih Raskovskih? Ne bi bilo napak.

Bureev ve vso zgodbo: policaji je bila opozorjena, da ni prišla o pravem času, da bi ljudi prišla, in je pustila, da so ubili velikega kneza.

Kaj hočemo? Ohrana dela počasaj. Tudi če je od vsega začetka ve, kaj »bojni odsek« dela, in pozna potne liste, ki jih uporabljajo njegovi člani, bo vendar pustila,

da se atentat stori, in dovolila, da se vsi razpršijo.

Morda se tako dogaja v Bureevljevih zgodovinah.

Kar se tiče obseka v Varšavi, pripoveduje Bakaj takole:

»Kot agenta Obrane so mu sporočili iz Petrograda, da bo prišel v Varšavo važen vohun, ki se mora sniti z nekim človekom. Nadzorstvo, ki ga izvajajo policjski agenti nad tem človekom, se mora nehati, da ne bi agenti videli vohuna.«

Bureev je ugotovil, da sem k tistemu človeku šel jaz.

Ni mi mar zvedeti, kako je to ugotovili in če bi to sploh bilo moč ugotoviti. Drži samo, da sem se med vsem svojim delom samo enkrat odpravil v Varšavo, in sicer zaradi poslovnih zadev ter sem nekoga obiskal. Njegovega imena se ne morem natančno spominjati, spominjam se pa dejstva.

Sel sem tja po nalogu Mihaela Rafajloviča Gotza, zaradi nekih prevozov, kolikor se spominim. Vrag vedi, kaj je bilo. Zdaj se ne morem zmisлити.

Kolikor se mi zdi, bi bil tisti gospod lahko prevažal tiskovine, pa ne vem s kakšnimi sredstvi.

Mihaela Gotza je o tem obvestil... Oglasil sem se pri tem človeku, toda gospod ni storil drugega, kakor izbuliti oči in dejal, da ne ve in ne razume ničesar. Samo gledal me je a široko razprtimi očmi.

Mislil sem si, da se je skesal, pa sem šel.

Tega gospoda agenti v Varšavi niso poznali in se jim je lahko gibal pred nosom. Bedasta je torej drlitev, da bi policjsko ravnateljstvo zapovedalo, naj ga agenti nehalo nadzorovati, da ne bi videli mene vohuna.

Kadar gre kak vohun kam, torej od strani agenta, ki ga nadzorujejo?

Pri meni bi bili imeli dosti posla, zakaj nekaj časa sem hodil veliko po obiskih in najbrž bi bili vsi agenti zelo radi spoznali tistega slovitega Raskina.

Toda to spada v področje zgodovine in mi o tem ne razumemo ničesar.

Toda ta pripoved se ne ujema z drugo pripovedjo istega zgodovinarja.

Ko sva jaz in ti šla v Nižni Novgorod, naju je nadzorovalo šest agentov, da bi naju ne prišli policjski vohuni v Novgorodu. V enem mestu torej odpravljajo nadzorstvo, da bi agenti Raskina ne videli, v drugem pa pošiljajo šest agentov — šest na vsakega — da bi pazili na Raskina!

Vrh tega pa navodilo, ki je prišlo iz policjskega ravnateljstva v Moskvu ali od Obrane, razodena, da Raskin nima samo zvez z Raskovskim, temveč tudi a policjskim ravnateljstvom in Ohrano.

Tako naj bi bilo torej policjsko ravnateljstvo odobrilo priprave za umor Plehveja!

Mislam, da se bo vsakomur, ki hoče mene za vsako ceno narediti za vohuna, to delo prav malo važno in vredno majhne pozornosti.

Ne vem, kaj je Bureev povedal še drugega o meni. Vi pišete, da ima prihranjeno še druga, nad vse presenetljiva dokazila, ki jih za zdaj še skrivam, da bo potem spravi sodišče v oseplost.

A kolikor se mi zdi, je vse to res tako malo vredno, da mora vsak zdrav razum pri tem vzkliti!

Pogreznj se v blato, toda ne omadežuj drugih!

Mislam, da vse tisto, kar se skrivajo, ni dosti več vredno. Ne more biti drugega kakor laži in ponarejene stvari.

Zaradi tega mislim, da bo sodišče morda znalo narediti temu umazanemu obreko, vanjo konec. Če bo Bureev hotel še pisariti, bo pač veljal za blazneža.

Upam, da bo ugled nekaterih ljudi druge malo brzdal.

Če razprave ne bo, se glasovi ne bodo polegili, temveč pomnožili. Tla za to so že dana, zakaj ni mnogo ljudi, ki bi poznali mojo preteklost.

Ti praviš, da je treba odgovoriti z dejanji, z delom. Meni se pa zdi, da jih za zdaj Tvoja izjava navzile vsemu ne bo priprava k molku.

Menda ti zaslepljeni ne bodo trdili še, da je tudi Vera Figner delala za Bakajevat Drži, da smo se ponizali, ko smo sprejeli razsodišče zaradi Bureeva. Za nas kot »odsek« je to nesposobno. Toda stvar je zavzela tak obseg, da smo se morali ponizati.

Zdi se, da ni več dovoljeno molčati. Pozabljaš na obširen odmev, ki ga je stvar imela. Toda če se vam zdi, da lahko pljunemo nanjo, sem jaz pripravljen tudi storiti tako, v kolikor zdaj ni še prepozno.

Prepričan sem, da bodo tovariši šli stvari do dna, saj gre za to, da branijo čast nekoga izmed sebe. Zaradi tega sem pripravljen odpovedati se svojemu mnenju in sodbi.

Govori o tem z njimi. Tvoje sodbe bom sporečil... Če hočeš, mu pokaži tudi to pismo.

Odpusti mi, če sem Ti pisal tako na dolgo. Najbrž vse to že veš in si o tem že premišljal!

Jaz bi hotel samo to, da se te razprave ne bi udeležili, čutim, da bi bil preveč potr. Potrudi se, da bi mi to prihranil, kolikor se da.

Objema in bratovsko Te poljublja Tvoj Ivan.

Toda zdaj je za vse to bilo že prepozno. Medtem so iz Rusije prišla poročila o splošnem atentatu na »Jurikusa.

Križarka je prišla v Lihavo 15. septembra, potem se je ustavila v Kronstadtu. Nazadnje je dne 7. oktobra v Bjoresundu z drugimi ladjami plula mimo carja.

Car Nikolaj II. je šel na krov, obiskal je ladjo od vrha do tal, od prostorov za stroje do smodnišnice, prisostvoval je v vsem a streljanju, pregledal posadko, se celo pogovarjal s častniki in z nekaj mornarji.

Ardejev in Kaptelevič sta gledala carju iz obraza v obraz, toda ne prvi ne drugi si ni upal streljati.

Ardejev je pozneje dejal, da mu je od povedala roka.

Azev je zdaj bil na tem, da svojo poslednjo igro izgubi.

(Dalje.)

TEGA ŠE NE VESTE

15 krat premagana Aconcagua

V žilenskih Andih se dviguje 7039 metrov visoko gorski vrhunec Aconcagua, kamor ne pride zlepa kdo. Pravijo, da je doslej uspelo priti na ta vrh vsega skupaj šele petnajsterim skupinam hribolazcev, od katerih je bila zadnja tista, ki je premagala Aconcagua 19. januarja letos. Od petnajstih ekspedicij, kolikor jih je bilo od leta 1896 dalje, jih je bilo pet nemških.

68 kg težka kepa zlata

V Belgijskem Kongu so pred nedavnim našli v bližini mesta Costermansvillea kepo zlata, ki je tehtala nič manj ko 68 kg. Strokovnjaki so rekli, da je to edinstven primer in da tako velikega kosa zlata doslej še niso našli nikjer na svetu.

Ves mesec so praznovali Novo leto

Zaradi vojne stanja so prebivalci mesta Pekinga letos praznovali uradno samo en novoletni dan. V zadnjih letih so tam Novo leto obhajali tri dni, če prej pa so se novoletne slavnosti vlekle več ko 14 dni. V dobi, ko so v Pekingu gospodovali kitajski cesarji, so kitajci praznovali tam Novo leto kar cele štiri tedne in so morale biti takrat vse trgovine in vsi uradi zaprti.

Izredno hudi gozdni požari v Avstraliji

Ogromni gozdni požari so te dni divjali v avstralski zvezni državi Viktoriji. Da bi te požare vsaj omejili, so morali poleg gasilcev prisločiti na pomoč pri gašenju tudi vojaški oddelki. Škoda, ki jo je ogenj povzročil, gre v milijone funtov šterlingov. Na stotine hiš je pogorelo in na tisoče orlov polja in gozda je bilo uničenega. Zgorelo je tudi mnogo živine, zlasti drobnice. Cenijo, da je ovac pogorelo nad pol milijona, poleg tega pa na tisoče goveje živine in konj. Takšnega požara niti v vroči Avstraliji, kjer so požari na dnevnem redu, še ne pomnijo.

Zgodba o tihotapčevi kitari

Da so tihotapci tudi zelo iznajdljivi ljudje, dokazuje naslednji primer, ki se je dogodil v Trstu. Nekaj Vladimir Maranovič je napolnil svojo kitaro, to se pravi njeno resonančno omarico z zdaj čuda dragocenim blagom: Vanjo je napolnil nič manj ko sedem kilogramov prave kave, slanine in cigaret in se je tako otovorjen zadovoljno podal na vlak, s katerim se je nameraval peljati v Trst, kjer bi kavo, slanine in cigarete dobro prodal ali vsaj zamenojal za druge stvari. A na kolodvoru v Trstu je moza doletela smola. Ker je nekam sumljivo težko nesel svojo kitaro sta postala nanj pozorna dva orožnika. Ko sta ga ustavila, je Baranovič hotel pobrisati, a v tem trenutku je njegova kitara, ki je bila le malo preveč obremenjena, šla na dvoje in tako izdala svojega gospodarja tihotapca.

Bogato mišje gnezdo

V na pol razpadli hiši v San Giralgo pri Benetkah je zadnjič umrl 75 let stari in po vsem mestu znani berač. V njegovi sobici so našli kaj nenavadno mišje gnezdo. Bilo je nastelano s koščki raztrganih bankovcev. Berač si je bil namreč pribral lepo premoženje — celih 200.000 lir, o katerih je mislil, da jih ima spravljene na varnem. A ta njegov zaklad so iztaknile miši in iz njega naredile gnezdo.

Pagoda v južni Franciji

V južni Franciji živi več deset tisoč Indokinejcev, ki so prišli tja pred vojno in se potem niso mogli več vrniti v domovino. Mnogo jih je v taborišču v bližini Saint-Chamasa. Tam so sezidali krasno pagodo, o kateri francoski častniki pišejo, da je zgrajena čisto po vzorcu slovite pagode v Angkoru. To indokitajsko svetišče krasí ogromen pozlačen kip Buddha, ki stoji med oltarjem dobrih in zlih duhov. Redka zanimivost, ki jo je Franciji dala sedanja vojna.

Iz 300 g las — par copat

Francoska oblast zahteva med drugim tudi nabiranje odstribenih las po francoskih brivnicah. Vsak mesec so nabrali 240.000 kg las, od tega samo v Parizu 30.000. Iz teh 240.000 kg odstribenih las pa so lansko leto naredili vsak mesec 60.000 parov copat. Iz 300 gramov človeških las, ki jim primemo 20 odstotkov volne, lahko naredimo par copat. Ker pri vsakem strizenju brivce odstribi človeku približno deset gramov las, se mora iti potemtakem strič kakih 30 Francozov, da ima potem eden izmed njih lahko domače copate.

Preotročje napisana domača naloga

Švicarski časopis »Sie und Er« je te dni objavil med drugim tudi naslednjo zanimivost: Učenci nekega razreda realne gimnazije so ob priliki nekega narodnega praznika dobili domačo nalogo, v kateri naj bi se razpisali, kakor bi pač kdo vedel in znal, o pomenu tega narodnega praznika. Ko so dijaki dobili naloge nazaj, je profesor enemu izmed njih dejal, da je njegova naloga za dijaka srednje šole vendarle nekoliko preotročje napisana. Po kratkem molku pa je ves razred hušnil in smeh. Ko je profesor obljubil tistemu dijaku, da se mu ne bo nič hudega zgodilo, če pove, zakaj se njegovi tovariši tako reče, je fant povedal, da si je svoje delo pri izdelovanju domače naloge olajšal na ta način, da je govor, ki ga je imel ob priliki onega narodnega praznika ministrski predsednik po radiu, stenografski in ga potem v domači nalogi enostavno dobesedno prepisal...

Nova zvezda repatica

Romunski zvezdoslovec prof. Daimaca je 16. decembra lanskega leta odkril nov komet. Rečez nekaj dni sporečil svoje odkritje tudi Mednarodnemu zvezdoslovnemu uradu. Profesor Daimaca je imel na področju svojega znanstvenega raziskovanja že prej velike uspehe. V kratki dobi treh mesecev je odkril kar dve novi, doslej neznanzi zvezdi repatici. Novi komet je dobil po njem tudi ime »Daimaca« in sodi po svoji velikosti v čisto skupino.

Goskom, popis, oddaja, bon, rekvizicija ...

Dokumenti o uvajanju boljševiškega gospodarskega reda na „osvobojenem ozemlju“

V naslednjem priobčujemo nekaj zanimljivih okrožnic, ki jih je glede ureditve gospodarskega življenja na „osvobojenem ozemlju“ izdala Upravna komisija Osvobodilne fronte, po domače rdeča vlada.

Te okrožnice nam v kričeči luči prikazujejo razliko med komunistično gospodarsko teorijo, ki služi propagandi in zaslepljenju, ter med prakso, ki jo naše podeželje v svojem gospodarskem življenju čuti že dobrih pet mesecev.

V teoriji in propagandi ljudstvu govore o „načrtnem gospodarstvu“, o „zavarovanju gospodarskih dobrin“, o „skrajnih naporih vseh sil za skupni blagor in za zmago“, da bi uspevali nezaupljivega slovenskega kmeta in delovnega človeka, v praksi pa so se vsi ti načrti, navodila in zapovedi izkazali samo kot krinka za rop in uničevanje vseh dobrin, ki pomenijo osnovo za sleherni, če še tako preprosto gospodarsko življenje.

V tej teoriji prihajajo rdeči gospodarski strokovnjaki najprej z načrti, z navodili za delo, z videzom zakonitosti, z obljubami, z veličastnimi besedami, potem pa počasi pokažejo pravo barvo: gospodarske komisije, popis imovine, živeža, zaloga, obvezne prijave, oddaja „odvisnih količin“ v glavno skladišče — beri za požaruhe iz vrhovnega vodstva —, prepoved sleherne svobode tudi v najneznatnejših gospodarskih vprašanjih. In na koncu se iz vsega izčisti posnetek boljševiškega komunističnega gospodarstva kot eden glavnih ciljev sedanjega revolucije.

V teh načrtih ni nikjer govora o razdelitvi zemlje, o socializaciji tovarn, o enakosti ljudstva pri udeležbi na gospodarskih dobrinah. Nikjer ni niti besede o vsem tistem, s čimer so delali med delovnim ljudstvom propagando za komunizem tri leta in več. Kar na lepem je gospodar vsega: izdelovalnih sredstev, izdelkov in delovne sile — rdeča vojska. Ta je glavno merilo za ureditev gospodarskega življenja na „osvobojenem“ podeželju.

Nov dokaz za to, da ves „narodno osvobodilni boj“ ni drugega kakor zakrinkana boljševiška socialna revolucija z izrazito komunističnimi cilji, kar smo tudi vedno trdili.

Kakšni so pa dejanski sadovi tega gospodarstva, ki ga ljudstvo ni maralo, nas uči sleherni pogled čez ljubljanski blok, dovolj nazorno pa tudi slike o uničevanju, ki jih prinašamo za dopolnilo k omenjeni „gospodarski ustavi“ za slovensko „osvobodeno“ ozemlje.

Upravna komisija dne 23. sept. 1943. za osvobodeno slovensko ozemlje
Odsek za industrijo.

Vsem okrožnim odborom
Glavne smernice za sedanje delo industrijskega odseka:

Osnova za delo na industrijskem področju je za sedanjost predvsem ugotovitev stanja podjetij, možnosti produkcije ter v zvezi s potrebami vojske nadaljevanja obrata v vojno važnih industrijah in ustanovitve in očitavanje ostalih. Sestava podatkov vsega obratnega materiala, polfabrikatov in fabrikatov in nato njih načrtna razdelitev in uporaba.

Pri vseh okrožnih gospodarskih komisijah je takoj postaviti referente za industrijo, ki vodijo posle ind. odseka.

V glavnem bi bil program dela tale:

I. Pregled:
Pregled vseh industrij na osvobojenem ozemlju. Ugotoviti je treba sedanje stanje

10. Popis zaloge vsega obratnega materiala. Navesti pri tem za važnejši material ozir. surovine, za koliko časa bi zadostovale.

11. Število delavcev in nameščenecv normalno in sedaj. Navesti število mobiliziranih in število ljudi, ki so neobhodno potrebni za vzdrževanje oz. upostavitve obrata, v slučaju potrebne ustavitve obrata pa za očitavanje obratnih naprav (velja predvsem za rudnike).

12. Koliko znašajo plače delavcev in nameščenecv na mesec. Kolika je potreba gotovine za obrat (za nakup materiala itd.). Koliko znaša potreba gotovine na mesec skupaj. Ugotoviti nadaljnje stanje blagajne in eventualno splošno stanje glede gotovine: kje se nahaja obratni material in podobno.

Glede delavstva sestaviti tudi zasluge po kategorijah.

13. Socialne razmere delavstva: bolniška oskrba, stanovanja, podpore ženam internirancev in mobilizirancev, strokovne šole, kurzi, konzumi, prehrana.

II. Industrija se priredi vojski.

Ker se nahajamo v vojnem stanju, mora industrijski odsek biti v stalni zvezi z vodstvom vojske, ki mora navesti svoje potrebe. To velja zlasti za rudnike, tekstilno industrijo, usnarne, strojne tovarne, elektrarne, čevljarke obrti itd.

III. Načrtno gospodarstvo.

Na podlagi ugotovitve stanja podjetij in naročila glavnega poveljstva vojske se bo industrija uredila načrtno. Nevažne obrate bo treba ustaviti, važne pa postaviti v poln obrat, za kar se bo uporabilo delavstvo in material po potrebi celega ozemlja in to le za proizvodnjo, ki je najbolj potrebna.

IV. Promet.

Prometna sredstva naj se dostavijo dogovorno z glavnim poveljstvom vojske.

V. Razdelitev produktov.

Razdelitev produktov oz. prodaja naj se vrši pod kontrolo upravne komisije (odsek za industrijo), podjetja naj poročajo preko okrožnih gospodarskih komisij tedensko produkcijo, prodajo in eventualne izpremembe in tekoče upravni komisiji odseka za industrijo.

VI. Poslovanje podjetij.

Da ne bo nepotrebnih zmed, naj industrije, ki bodo obratovale, vodijo svoje posle, tako upravno kakor tudi tehnično, po enakem postopku kot do sedaj. Prepoveduje se kakršna koli izprememba brez dovoljenja Upravne komisije.

Domača lastnina je (takoj zamaknuta), za lastnino tujih državljanov, ozir. podjetij se uveljavlja razlastitveni postopek. Tozadevno naj se Okrožni odbori obračajo z vsemi potrebnimi podatki na upravno komisijo, ki izda nadaljnje potrebne ukrepe v soglasju z IOOF. Ukrepi, ki so jih okrožni in rajonski odbori tozadevno že izvršili, naj se takoj javijo Upravni komisiji glede odobritve.

VII. Cene.

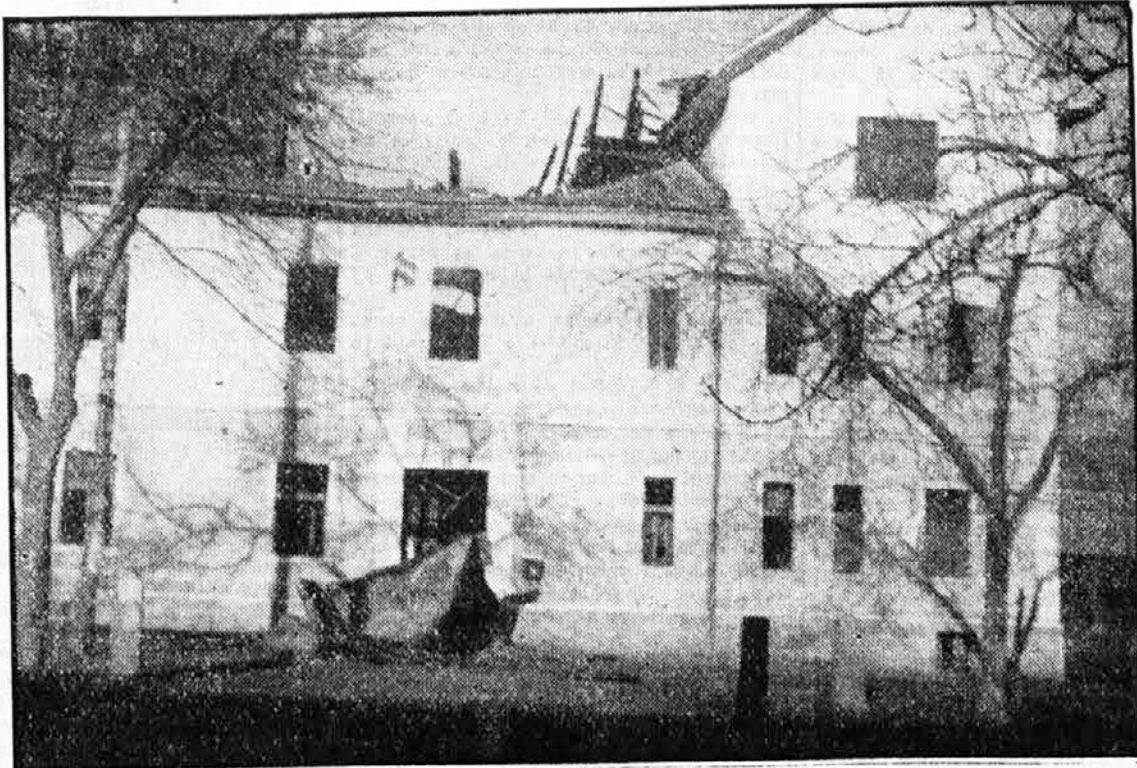
Vse cene industrijskih izdelkov ozir. produktov so fiksne. V posameznih podjetjih je ugotoviti produkcijske stroške. Za slučaj, da je potrebno povišanje cen, naj podjetja sestavijo detaljne proračune produkcijskih stroškov, na kar jih Okrožni odbori preverjene dostavijo Upravni komisiji.

deve bo uredil elektroinženir Upravne komisije ind. ods.

XI. Nakupovalna ustanova.

Pri odseku za industrijo se ustanovi nakupovalna centrala, ki bo za enkrat razpolagala z obstoječim materialom na osvobojenem ozemlju, kasneje pa bo event. skrbela za dobavo potrebnega materiala iz inozemstva, čim bodo to dopuščale razmere. Zato naj imajo Okrožni odbori o materialu in surovinah točno evidenco. Tozadevni podatki naj se pošljejo Upravni komisiji.

V mestni gos. kom. morajo biti zastopane vse navedene gospodarske panoge samostojno po svojih referentih. Vaške gos. kom. se sestavljajo iz vaškega gospodarskega referenta, prehranjevalnega referenta, intendanta in zastopnice žensk-gospodinj (AF22). Okrožne gos. kom. so dolžne, da spravijo delo vseh gos. kom. v čim hitrejši tek in ga usmerjati v sklad s potrebami naše vojske in civilnega prebivalstva. Hkrati opozarjamo, da morajo vse gos. kom. najtesneje sodelovati s krajevnimi,

Rdeče gospodarstvo v praksi — uničevanje javnih in drugih poslopij na osvobojenem ozemlju: Prosvetni dom v Šmarju na Dol.

Okrožni odbori se naprošajo, da zgoraj zahtevane podatke oziroma naročila o industrijah svojega okrožja pošljejo čimprej.

Na položaju, 19. 9. 1943.
Osrednja gospodarska komisija pri IO in OF

Navodila št. 5.
Vsem okrožnim gospodarskim komisijam.

Pošiljamo vam navodila za nadaljnje delo v najbližnji bodočnosti, s katerimi se znanite vse rajonske, mestne in vaške gospodarske komisije.

Z zlomom Italije je nastal popolnoma nov položaj. Gospodarske komisije razširjajo svoje delo, da čim bolj izpolnijo svoje naloge. Potrebe naše narodno osvobodilne vojske, ki se je s splošno mobilizacijo zelo pomnožila in uredila v redno vojsko, so čedalje večje.

Naša naloga je, da hitro organizacijo našega gospodarskega življenja v okviru narodno osvobodilnega gibanja spravimo vse naše gospodarstvo v sklad z zahtevami in potrebami naše vojske in civilnega prebivalstva, zaradi tega je potrebna čim večja aktivnost in elastičnost vseh gospodarskih komisij. Svoje naloge morajo opravljati vestno, kakor to od njih zahteva sedanjí položaj.

odnosno rajonskimi in okrožnimi političnimi faktorji OF.

Popis živil in zaloga.

Ker se niso izvršili popisi živil in zaloga, morajo gos. kom. (rajonske, mestne in vaške) izvesti takojšen popis vseh živil in surovin, ki so v dotičnem kraju v zalogi. Popis naj vsebuje vsa živila (moko, maslo, sladkor, soli itd.) z navedbo, kje so vskladiščena. Prav tako je popisati vse surovine, manufakture in špecerijo. Vaške gos. kom. naj takoj izvedejo a sodelovanjem vaških političnih predstavnikov pregled vseh zalog, ki se jih je prebivalstvo utegnulo nabaviti iz vojaških in javnih skladišč.

Rajonske gospodarske komisije naj oskrbe, da bo živež med civilno prebivalstvo takoj in pravilno(?) razdeljen, če to dopuščajo zaloge. Razdeljevanje živil naj vrši PRE-VOJ, ki posluje še naprej po dosedanjih predpisih in navodilih. Vse odvisne zaloge na naj se takoj prepeljejo v naše glavno skladišče. Kje se nahaja, boste s posebnim dopisom obveščeni. Zaenkrat naj se blago in živila vskladiščijo na železniških postajah in jih označite z GK, da bodo mogli z njimi razpolagati.

Organizacija delavne.

Rajonske in mestne gospodarske komisije naj takoj izvedejo, kakor smo že zgoraj omenili, popis vseh zalog v trgovinah in industrijskih ter obrtnih obratih. Trgovci, industrijci in obrtniki morajo dati vse svoje zaloge krajevnim gospodarskim komisijam, da bodo iz teh krite potrebe vojske in civilnega prebivalstva.

Rajonske in mestne gospodarske komisije naj takoj organizirajo delavnice (krojačnice, čevljarke delavnice, šivalnice za perilo), ki morajo takoj začeti poslovati in izdelovati za našo vojsko. Zato morate takoj sestaviti sezname strokovnih delavcev, ki so nenadomestljivi, da bodo vodili v delavnicah delo in jih mobilizirali v delovno službo. K delu v delavnicah naj se pritegne za delo zmogljivi in sposobni delovni moči. Stopite takoj v stik z vojaškimi oblastmi, da vas seznanijo s svojimi potrebami, ki jih, če je le mogoče, ugodite.

Delo vaških gospodarskih komisij:

Vaške gospodarske komisije so postavljene še pred posebno veliko in odgovorno nalogo, ki jih morajo opravljati z največjo vestnostjo in poštvenostjo.

Takoj je treba organizirati v vsaki vaši gospodarsko komisijo: kako so sestavljene, smo že zgoraj omenili. Vse dosedanje vaške gospodarske komisije je nujno potreba razširiti. Kjer so bili člani mobilizirani, je treba takoj vaška gospodarska posvetovanja, na katerih bodo gospodarji in gospodinjje obravnavali najvažnejša gospodarska vprašanja, ki jih morajo sproti reševati. Vaške gospodarske komisije naj pazijo na vaško gospodarsko slogo in skupnost, ker le na ta način bo naša vas lahko premagala vse težave, ki bodo morda nastale v bližnji bodočnosti. Kmetovalce opozarjamo na takojšnjo in pravilno vskladiščenje krompirja v zemljo.

Vaške gospodarske komisije naj popišejo živalsko krmo in oves. V popisne pole, ki ste jih dobili za popis žita, vstavite rubriki za seno (deteljo) in oves.

V ostalem naj se vaške gospodarske komisije točno držijo vseh naših dosedanjih navodil, tako pismenih kakor tudi ustnih, ki so jih dali naši člani. Vse gospodarske zadeve, ki se prednje postavijo, naj rešujejo hitro in samostojno v skladu z interesi OF-vojske, kakor tudi vsega našega naroda. Vse vaške gospodarske komisije naj opravljajo svoje delo v čim tesnejšem sodelovanju s krajevnimi politično oblastjo in njenimi političnimi načeli sploh.

Predvsem pa opozarjamo vse vaške gospodarske komisije na važnost poročanja. Poročajte nam o vseh izpremembah in potrebah, ki utegnajo nastati v vaškem gospodarstvu. Hkrati nam pošiljajte svoje predloge in nasvete za naše delo. Opozorite

na to vse vaške gospodarske komisije, da bodo z nami v čim tesnejšem stiku.

Živalske kužne bolezni.

Ker je nevarnost, da se razširjajo živalske kužne bolezni, smo postavili pri vseh okrožnih in tudi nekaterih rajonskih gospodarskih komisijah živinozdravnike. O tem obvestite takoj vse vaške gospodarske komisije, da v primeru pojave kakšne bolezni takoj obvestijo živinozdravnika, ki bo izdal vsa potrebna navodila in ukrepe, da se bolezen že v kili zatne. Živinozdravniki so, kakor smo vas z dopisi že obvestili, podrejeni okrožnemu odn. rajonskemu referentu za kmetijstvo in živinorejo. Poskrbite, da bodo živinozdravniki čim več v stiku z živinorejci.

Sodelovanje gospodarskih komisij v NOV in PO Slovenije.

Že v zadnjih navodilih smo opozorili vse gospodarske komisije na važnost in po-

memnost sodelovanja z našo vojsko. To sodelovanje morajo sedaj še povečati, ker je prav vojska najboljši porok naše zmage. Zato skrbite, da se bodo vse gospodarske zadeve reševale sporazumno z vojaško oblastjo.

Osrednja gospodarska komisija pri IO in OF:
Slede podpisal.

6. septembra 1942.

PRISILNI ODKUP IN PRISILNI ODVZEM
Izvršni odbor
Osvobodilne fronte slovenskega naroda.

Pojasnilo k okrožnici št. 41/43-0.

Prisilni odkup in rekvizicija.

Prisilni odkup je prisilni nakup blaga (hrane, obleke, vozne in vprežne živine), ki ga potrebuje naša vojska za kritje svojih potreb proti takojšnjemu plačilu v gotovini. Ako ni na razpolago denarja ali ne vsaj v zadostni količini, vzamemo blago proti bonom, obveznicam ali rekvizicijskim potrdilom, tedaj je to rekvizicija. Na teh rekvizicijskih obveznicah mora biti točno označeno, od koga, kdaj in koliko je rekvirirano, kdo je rekvizicijo izvršil, kakor tudi vrednost rekviriranih stvari.

Prisilni nakup, kakor tudi rekvizicijo uporabljamo le v primeru skrajne potrebe, kadar prostovoljni prispevki in rezerve blaga, ki so ga pripravile gospodarske komisije, ne zadostujejo za zadovoljitev potreb naše vojske. Prisilno odkupimo ali rekviriramo načelno le prevešč blaga, ki ga imajo imovitejši ljudi, ne glede na to, ali so naši pristaši ali ne. Le v slučaju, da to ne zadostuje, izvedemo odkup odnosno rekvizicijo tudi pri bolj siromašnih ljudeh.

Prisilni odkup in rekvizicijo je treba vršiti na podlagi podatkov terenskih odborov ter gospodarskih komisij in v polnem soglasju z njimi.

V vsakem slučaju pa moramo paziti, da ljudem ostane toliko hrane, kolikor jo potrebujejo za lastno življenje, toliko orodja, živine, kolikor jo za najnujnejše nadaljevanje obrti in obdelave polja ter po ena letina in po ena zimska obleka in obutev.

Prisilni odvzem (konfiskacija)

Prisilni odvzem ali konfiskacija je zaplenba imovine na temelju sodbe(?) vojaškega sodišča. To je kazenska mera, ki jo uporabljajo vojaška sodišča proti narodnim sovražnikom, kot so okupatorji in njegovi pomagači, narodni izdajalci iz vrst bele ali plave garde, špijoni, dezertjerji itd.

Prisilni odvzem ali konfiskacija se torej sme izvrševati samo na temelju sodbe, ki jo izreče vojaško sodišče ter mora biti popoln ali pa delen. Odmera se ravna po tem, ali so vsi člani družine, zadrugo obsojeni kot narodni izdajalci na zaplenbo premoženja ali pa samo nekateri. Če je samo en član obsojen na zaplenbo imovine, tedaj bodo konfiscirani le tisti deli imovine, ki je njegova last oziroma toliko, kolikor znaša njegov dedni delež. Paziti je pri tem, da ostali družinski člani ne bodo oskodovali. Pa tudi proti narodnim sovražnikom, katerih krivda je lažjega značaja, sodišče lahko izreče to kazen v delnem obsegu.

Kazen konfiskacija izrekajo vojaška sodišča, konfiskacijo samo pa izvrše vojaške oblasti.

Osrednja gospodarska komisija pri IO OF.
Na položaju, 14. 9. 1943.

RAZGLAS

Vse nakupe in prodaje kmetijskih pridelkov, živine in vseh ostalih življenjskih potrebščin amajo sklopiti samo gospodarske komisije (vaške, rajonske, podokrožne in okrožne), odnosno njih pooblaščenici.

Kršitelje razglasja opozarjamo, da bodo najstrože kaznovani, kakor to zahtevajo borbeni napori slovenskega naroda.

Smrt fašizmu — svoboda narodul
Za osrednjo gospodarsko komisijo pri IO OF.

Razdejano župnišče v Šmarju

v pogledu uprave lastništva, tehnike in možnosti produkcije s ozirom na sedanje potrebe.

Kot osnova za ugotovitev stanja podjetij naj služijo sledeče smernice. Podatki naj se za vsako podjetje zberejo, in sicer:

1. Ime podjetnika.
2. Lastnik z označbo kapitala.
3. Vodja podjetja, upravni in strokovni.
4. Ugotovitev ali so podjetja v redu glede instalacij in vprašanje energije. V slučaju, da podjetje nima lastne pogonske energije, je navesti elektrarno in potrebo KW. Pri elektrarnah je navesti možnost oddaje toka s sporočilom glede intaktnosti in daljnovodov.
5. Kapaciteta normalna in sedaj.
6. Navedba izdelkov, ki jih podjetje proizvaja predvsem v sedanjem času.
7. Navedba zaloga in izdelkov, kakor tudi eventualnih polfabrikatov.
8. Prodaja izdelkov kam in komu, zlasti za čas okupacije.
9. Neobhodno potreben obratni material, ki je potreben za redno obratovanje in z navedbo dobaviteljev.

VIII. Razpolaganje s materialom.

Vse material in izdelki, v kolikor se ne rabijo v lastni industriji, se blokirajo. Prodajo dovolj Upravna komisija, v nujnih slučajih Okrožne gospodarske komisije, o čemer poročajo Upravni komisiji ind. ods. Kopičenje materiala tam, kjer ni potrebno, je prepovedano.

IX. Očitavanje izven obrata stoječih podjetij.

Podjetja, ki v sedanjem stanju ne bodo imela možnosti obratovanja, naj ukrenejo vse potrebno za očitavanje instalacij in surovin, v kolikor se te po odredbi Upravne komisije ne bodo potrebovali drugod. Izvzeta pa so seveda pri tem podjetja, ki jih bo event. potrebno uničiti po odredbi vojske.

X. Oskrba z energijo.

Za oskrbo krajev in podjetij z električno energijo je po predhodnem dogovoru z vojsko vezati elektrarne med seboj in vzpostaviti daljnovode. V splošnem pa veljajo za elektrarne isti predpisi kot za ostala podjetja. Okrožni odbori naj poročajo o event. že izvršenih ukrepih. Energijske za-

Vse gospodarske komisije (goskomi) se morajo zavedati, da je od njihovega hitrega postopka in odločanja odvisen tudi uspeh dela, ki ga opravljajo. Zdržati moramo tudi te zadnje preizkušnje in napore, ki se od nas zahtevajo. Naši poslednji napori bodo najlepše nagradjeni z zmago, ki se nam bliža z naglimi koraki.

Organizacija gospodarskih komisij.

Preiti moramo takoj k organizaciji novih rajonskih, mestnih in vaških gos. komisij, tiste pa, ki že obstojajo, povečati in jih prežeti z duhom elastičnosti in samoiniciativnosti.

Vse okrož. gos. kom. se sestavljajo iz 5 članov: okrožnega gospodarskega referenta, referenta za trgovino, obrt in industrijo, referenta za kmetijstvo in živinorejo, referenta za prehrano in okrožnega intendanta. Vse okrožne gos. kom. morajo takoj preiti k organizaciji rajonskih (podokrožnih) gos. kom. in mestnih gos. kom., v katerih morajo biti zastopane vse produktivne sile gospodarstva, to je trgovina, obrt, industrija in kmetijstvo ter konzumenti, to je zastopnice gospodinj.

In v ozadju vsega stoji Jud

Vloga judovstva in judovskih načrtov v današnji Rusiji

Ko je bivši črnogorski kralj Nikita pred kakimi 30 leti stal pred odlično, ali naj se spusti v vojno s Turki ali ne, je štel: »Nas in Rusov je 150 milijonov, pa je napovedal vojno.

Se z večjo gotovostjo so štel nekateri Slovenci, rekoč: »Nas in Rusov je 200 milijonov« in so se spustili v »boji«, 2000 km oddaljeni od one Rusije, ki se nanje poživlja.

Nikita bi si danes najbrž premislil — Carja v Rusiji ni več, mesto zeto, hčera in raznih zancev bi našel tam na raznih mestih krivonose neznance, ki nimajo s slovanstvom nič skupnega. Znal bi se mu še zgoditi, da se obregnejo ob njega samega, češ, kralj, to pa so reakcionarni preostanki prešlih časov, treba jih je likvidirati.

In ker so tudi nekateri naši ljudje štel po Nikitovo, pojdemo še mi na tako pot in premislek, pa si oglejmo ves položaj, kakor bi si ga temeljito ogledal stari lisjak Nikita.

V Rusiji se je po 30 letih marsikaj do dna spremenilo. Najprej je izginilo ime Rusija ter se imenuje ta država zdaj — »SSSR«, to je »Sojuz sovjetskih socialističnih republik«.

Po revoluciji, v času navdušenja, ko je zmagovalo geslo »svoboda narodov« — ni smel član ruskega naroda reči: »Sem Rus« — govoriti je moral: »Sem sovjetski državljani«.

Na vodilnih mestih pa prevladuje element, ki se pred rdečo revolucijo ni mogel uveljavljati v upravi države.

Radek, znani boljševiški ideolog, ki je vodil kitajsko vseučilišče v Moskvi, kjer se vzgajajo boljševiški propagandisti za Azijo

To so — Judje.

Leta 1930. je bilo v evropski Rusiji 4.200.000, v azijski 900.000, skupno tedaj — 5.100.000 Judov. K temu je treba pristeti še do dva milijona Judov, ki so pribežali iz Poljske in iz Baltičnih držav v Rusijo. Z ozirom na zdesetkano število ruskega naroda bi to znašalo kakor štiri odstotke; če pa upoštevamo, da je izgubila Rusija še mnogo Judov, ujetnikov in mrtvih, znaša odstotek odraslih, za nastope sposobnih moških Judov z ozirom na ostalo število odraslih ruskih moških vsaj 10%.

Kje so ti ruski Judje, kaj delajo?

V mirnem času se ni Jud nikdar bavil s poljedelstvom ali težkim ročnim delom. Trgovina, organizacija, banke, odersitvo, to mu je dišalo. V vojnem času ni bila nikdar njegova posebnost boj v prvi vrsti, tem rajši pa je »deloval« kot vojni dobavitelj in sedel po raznih središčih, od koder se vodi vojna in politika.

V Rusiji je danes Judov zelo malo na fronti, so pa na vodilnih mestih, v živčevju države, od političnih komisarijev pa do zadnjega urada državne uprave. To je delo, ki Judu leži in ki si ga je v sedanjih razmerah v Rusiji lahko nemoteno izbral.

Kaj pomeni 4% odnosno 10% moških Judov v državi? Kaj pomeni imeti sedeno vso državno upravo in ves državni mehanizem od Judov?

Ta pomen si lahko najbolj pravilno predočimo, če si ogledamo pomen in vpliv Judov drugod po svetu, kjer jih je bilo razmeroma še mnogo manj kakor v Rusiji.

V Angliji jih ni bilo več kot 0,7%, pa je morala država na ljubo tem Judom napovedati Kitajski vojno zato, da so Judje lahko naprej tihotapili opij, služili ogromne dobičke in razkrajali odporost kitajskega ljudstva do popolnega zloma.

Da so prišli Judje v popolno in nemoteno posest zlatih in diamantnih polj v Južni Afriki, je napovedal angleški imperij vojno — Burom.

V Franciji, Avstriji jih ni bilo pol odstotka, pa so dobili v kratkem času v svoje roke skoraj ves tisk, industrijo, posestva, zavajali ljudstvo v spekulacije z lažnimi borznimi poročili in želi milijardne dobičke.

V bivši Jugoslaviji jih je bilo kakih 80.000, pa so obvladali 70% uvozne ter izvozne trgovine, skoraj vso žitno ter lesno trgovino in skoraj vso industrijo.

Po navedenem si lahko šele ustvarimo pravo sliko o moči in vplivu Judov v Rusiji, kjer jih je sorazmerno vsaj 10–15 krat več kakor v Jugoslaviji in kjer imajo že nad 20 let v svojih rokah vso državno upravo, da lahko tudi zakonito uničijo in odstranijo vsakogar, ki ga le osumijo, da bi utegnil biti nezanesljiv.

Do takega položaja se Judje niso do kopaljo po naključju, v zadnji revoluciji. Vse to je bilo njihov cilj, ki so ga dosegli v Rusiji po sistematičnem delovanju, potekajočem po navodilih daljnovidne judovske politike, ki jo vodi judovska centrala, zdaj v New Yorku.

Ne desetletja, temveč stoletja so delali za izvedbo tega načrta. Judovska politika zasleduje že nad 2000 let isti cilj — vlado nad vsem ostalim svetom. To je Judom v krvi, to je njihovo poslanstvo na svetu, kakor ga oni razumejo iz napovedi preteklih.

Do leta 1917. niso imeli Judje v Rusiji takega vpliva kakor po drugih državah Evrope in Amerike. Rusija se jih je branila in je vedela zakaj. Ze Katarinov II so bili obdali agenti — Judje, masoni. Ko je spoznala njihovo razdiralno delo, je leta 1794. odpravila vse masonske lože. Dve leti nato, 1796 je nenadno umrla. Njen sin Pavel I. je bil sam mason. Ko se je začel masonov otepati, je bil umorjen. Takisto je bil umorjen car Aleksander II. od Judov. Judje so morili razne ministre, Sipiagina, Stoljipina itd. Teroristično Socialno revolucionarno stranko so vodili sami Judje.

A ne samo v vrhovih, tudi v podzemlju je divjal boj Judov proti Rusiji, v vseh plasteh naroda. Dr. Janez Krek opisuje lakoto, ki je divjala l. 1892 v Rusiji in ki jo pripisuje Judom, takole:

»Žitni spekulant si namreč vse žito sproti kupovali in prodajali v druge dežele. Odvisnost ruskega kmečkega stanu od teh, skoraj brez izjeme judovskih spekulantov, je ena njegovih največjih ran... Nadejamo se, da jo bo občinska organizacija (mir) srečno prebolela... Omenili smo že kmečke kreditne zavode... pričakujemo, da se bodo kmetje z njih pomočjo osamosvojili in izločili spekulantske prekupe. V skupnih skladiščih bi moralo ostati vedno dovolj zaloge. Če se to zgodi, potem se ne bo več ponavljala revščina iz leta 1892... Žitni trgovci kapitalisti na eni strani, kmetje na drugi strani bidejo sedaj na Ruskem boj. Če tu zmaga kmetje, kakor upamo, potem bo tudi našim kmetom zasijala boljša zarja.«

Tako jasno je gledal dr. Krek že leta 1895. Tudi Judje so sprejeli napore ruskega kmečkega združništva za osamosvojitve ruskega kmeta — iz judovskih kremplicev. V »Sionskih zapiskih« iz leta 1897. najdemo že smrtno obsodbo Rusije — pa tudi vse Evrope — v tej obliki:

»Za ukrojenje evropskih gojskih (nevarniških) vlad bomo pokazali eni od teh držav svojo moč z atentati, to je s terorjem, vsem pa, ako bi se nam hoteli upreti, bomo odgovorili s ameriškimi, kitajskimi ali japonskimi topovi... Car je poleg papeža edini naš resni sovražnik... itd.«

Rusi se niso hoteli podati in napadli so jih leta 1903. Japonci z denarjem ameriškega bankirja Juda Jakoba Schiffa.

Ker ni uspela revolucija leta 1905, so zanetili Judje po umoru prestolonaslednika Ferdinanda (sklenili so ga leta 1912.) svetovno vojno, za katero je prišla potem ona uspešna revolucija, ki je poklonila Judom vso velikanstvo rusko državo. Likvidirali so carja, kar se tudi ni zgodilo po naključju, temveč po sklepu ruskih masonov in s pomočjo njih bratov-masonov v Angliji in Franciji.

Ves ta uspeh je Judom premalo, vse to je le del njih načrta, njihov glavni cilj je in ostane popolna oblast nad vsem svetom.

Pokličimo si v spomin leta 1919–1922. kako so poskušali zanetiti revolucijo tudi pri nas s pomočjo socialističnih skupin in komunističnih gosel! Vsak večer so obdelovali razni govorniki delavce, od dela izmučene, z raznimi obljubami in gesli. —

Imeli smo tudi pohod na mesto — po Zalogi cesti. Delovali so isti elementi kakor danes, samo takrat so si nadeli ime »mednarodno bratstvo«, danes pa »slovenska stvar proti okupatorju«.

Najbolje bomo razumeli takratne in današnje poskuse naših prevratnežev, pa tudi vso rusko revolucijo in nemire po Evropi, če si jih ogledamo v luči skrivne judovske literature in navodil judovske centrala.

Teodor Herzl, najuglednejši vodja Judov v zadnjem času, je napisal v svojem delu »Judovska država« sledeče besede: »Če tene, postanemo revolucionarni proletariati, podčastniki revolucionarne stranke. Če se dvigamo, se dviga tudi naša strašna moč — denar.«

Ta stavek nam dosti jasno govori o načinih in taktiki Judov. Kadar so zlozod, so revolucionarji, podčastniki in organizatorji vseh revolucij, tudi naše (Baebler, pa naši masoni!). Čim pridejo po svojih revolucionarnih agentih do oblasti, vstane strašna moč judovskega denarja. Bogati in revni Jud si navidezno nasprotujeta, delata pa sporazumno, — zato je judovski bankir finančno rusko revolucijo, pa našo tudi! Ko konča mali Jud-revolucionar svoj posel, se znajdetta oba Juda v skupnem obljemu na vladi podjarmljenega naroda.

Kako stara je ta metoda Judov, vidimo že iz pisma, ki ga je napisal rabin Baruch Levy ustanovitelju socialnodemokratske stranke Karlju Marksu pred kakimi sto leti. Pismo pravi:

»Judovsko ljudstvo bo v celoti svoj lastni Mesija. Svojo oblast nad vsem svetom bo doseglo po zlitju ostalih ras, po odpravi meja in monarhij, teh naravnih zaščitnic človeških posebnosti, in po ustavitvi republike, ki bo obsegala vso zemljo, ki bo povsod jamčila za judovsko državljansko pravico. V tej novi organizaciji človeštva bodo po svetu razkropljeni sinovi Izraela zaradi svoje posebne plemenske izobrazbe povsod vodeči element, poseben če se jim posreči postaviti delavskim množicam kot stalne voditelje svoje ljudi. Po zmagi proletariata bodo vlade vseh držav prišle brez težko v roke Izraela. Zasebno lastnino bodo judovski pomočniki lahko odpravili in popravili kot narodno premoženje. Tako se bodo splošne besede Talmuda, da bodo Judje, ko ha prišel čas Mesije, imeli v svojih rokah vse zaklade sveta.«

Ves marksizem je tedaj navadno judovska aleparija, da bi speljali siromake, ki jih je treba najprej revne narediti, v svoje vrste, v boj »proti kapitalizmu«. — Zato so naši, pa ruski revolucionarji tako

Kolontajeva — sovjetska poslanica v Stockholmu — tudi Judinja

brezskrbno požigali in rušili, da je čim več obupancev in revežev — proletarcev!

Pa naj govorijo Judje sami. Kaj pravijo v svojih sionskih zapiskih iz l. 1897.:

»Oglejte si samo teorije darvinizma in marksizma — do kakih uspehov so nam pripomogle. Demokracizacija vpliv teh naukov na duha gojev (nevernikov) nam mora biti povsem jasen.«

Ali: »Iz držav smo naredili bojščina, kmalu bodo povsod nemiri in polomi.«

»Vse države so pri nas tako silovito zadolžene, da ne bodo mogle nikdar poplačati svojih dolgov.«

Zato tedaj pri nas bojščina, da zaidemo v dolgove in polome — nakar bo vse judovska last!

O premiku socialne demokracije, o liberalizmu, pišejo »Zapiski sionskih modrecev«: »Mi smo vili vladam strup liberalizma. Mi smo a tem spremenili politični sestav držav. Države so napadene po smrtni bolezn, po razkrajanju krvi. Nam je treba samo še počakati konca njihovega smrtnega boja.«

Dr. Krek je videl judovsko aleparijo s krilatice o svobodi in liberalizmu že pred 50 leti in je kot znanstvenik poudarjal, da mora priti ob takim razvoju liberalizma do poloma ali strašne nesreče naroda.

Ko je v Rusiji čas za revolucijo dozoril in se je bližal smrtni boj države koncu, se je odpravila ekspedicijska Judov iz New Yorka v Rusijo. Na tisoče jih je šlo, na čelu Jud Trocki, ki so ga morali prej osvoboditi iz zaporov v Halifaxu. Posredovala je vlada USA, to se pravi v njej prevladujoči Judje. Septembra 1917 poroča banka Fürstenberg v Stockholmu, da je po nalogu banke Warburg odprla kredit za »podjetje« tov. Trockega ter poslala denar in orožje — novembra je bila revolucija v Rusiji že v polnem razmahu.

Bila je izredno krvava, čistili so brezobzirno, morili, ropali, uničevali. Ubilih je bilo nad 11 milijonov ljudi, od lakote jih je pomrlo nad 20 milijonov, v koncentracijska taborišča odšlo nad 6 milijonov. Človek, ki čuti narodno in za narod, ne bi mogel tako ravnati. Tako klanje, čiščenje in prelinjanje krvi moremo razumeti samo, če vemo, kdo so bili voditelji revolucije.

Svet Judskih komisarijev 23 članov, od tega 17 Judov (77% Judov); vojni komisariat 43 članov, 33 Judov (77%); komisariat

Takšna je judovska svoboda

za zunanje zadeve 16 članov, 13 Judov (81% odstotkov); finančni komisariat 30 članov, 24 Judov (80%); pravosodni komisariat 21 članov, 20 Judov (95%); komisariat za javni pouk 53 članov, 42 Judov (79%); komisariat za socialno pomoč 6 članov, 6 Judov (100% odstotkov); komisariat za delo 8 članov, 7 Judov (88%); poslanci Rdečega križa (glavna mesta Evrope) 8 članov, 8 Judov (100%); komisariji v podeželju 23 članov, 21 Judov, (81%); častniki 41 članov, 41 Judov (100%).

Od 540 sovjetskih prvkov je bilo v letu 1922 447 Judov (82%), 34 Letoncev, 12 Armenecov, 10 Nemcev in 30 Rusov. V dec. 1918 pa je bilo pod predsedstvom Zinovjeva (Apfelbaum) sestavljena osrednja uprava, v kateri je bilo od 388 članov samo 16 pravih Rusov, ostali pa večini Judje, od teh jih je bilo 265 iz vzhodne četrti New Yorka.

Ko so prišli boljševiki do oblasti, je bil takoj ves Petrograd preplavljen z razglasi v — judovskem jeziku (Yiddisch).

Vse morije in ropanja so šla po načrtu, ki ga najdemo že v »Sionskih zapiskih«: »Kako daljnovidni so bili naši modrijani, dokazuje dejstvo, da so dejali, da ni treba šteti žrtvi. Mi nismo nikdar šteli žrtve — nejudovi! Edini nagon množice je lov za denarjem... Kadar bodo stvari dozorele tako daleč, tedaj nam bo sledila dolina plast prebivalstva v boju za oblast proti našemu tekmeču. Intelligenci nejudov, samo iz sovražstva do privilegirane razrede. Te naše množice bodo pomedle vse, kar bi nam moglo biti v napoto. Postavili smo med ti sili (namreč med razumnostjo in množico) zid medsebojnega sovražstva. Tako ostane slepa sila množice naša opora. Mi in samo mi bomo njihovi voditelji, da jih potem izkoristimo kot orodje za svoje načrte.«

Judje so danes voditelji ruskega naroda in rusko prebivalstvo je orodje, dežela pa orožje za nadaljnje judovske nastope, za osvoboditev sveta. Letos Evropa, kmalu potem Amerika in Anglija! V Rusiji je judovski demagog delal od spodaj, judovski državnik je zagrabil za krmilo, judovski generalni štab je vzel v roke armado. V nekaj mesecih je bil ves aparat sovjetskih republik v »izvoljenih rokah«.

Tisti, ki vodi lastno politiko za lasten račun, bo varčeval povsod, gospodaril bo, kar se da dobro. Kadar pa dela politiko Jud z nejudi, takrat mu je vseeno, koliko jih pade, in vseeno, ali padajo Rusi ali Poljaki, Slovenci ali Kitajci. Čim več prelite krvi in solza, tem bolj je zadovoljen. Jud ne smatra gojev za ljudi, temveč za poljudi.

Pri nas smo imeli samo enega Juda, gigoloja iz pariških bežnic, Baeblerja, in nekaj masonov, pa nas je to do sedaj že veljalo 15.000 mrtvih in 200 vasi porušenih. Aleš je nadkrilil ruske Jude!

Glejmo stvarno, glejmo z očmi črnogorskega lisjaka Nikite. Ne puščajmo se zavesti v zmoto, če bi začela judovska reklama danes hvaliti — slovanstvo v Rusiji! Res da so v Rusiji čistili Jude, likvidirali so menda kakih 40 raznih komisarijev — Judov. Prav verjetno je, da so bile to le taktične poteze, kajti »Sionski zapiski« govorijo tudi o tej taktiki, da bo treba večih žrtvovati nekaj svojih ljudi, a bo padlo po 1000 gojev za vsakega Juda. Kmalu pa »čistko« v judovskih vrstah je bilo likvidiranih 40.000 oficirjev z maršalom Tuhačevskim na čelu!

Ostalo je po »judovski čistki« v SSSR vsaj še 6–7 milijonov Judov, več ko zadosti, da obvladajo vso Rusijo in njene narode, ki so na fronti ali v tovarnah, Jud pa pri centralah. Nemogoče, da bi mogli sami Rusi kar koli pripravljati za uspešen odpor ali celo vstajo proti Judom, ne da bi Judje po svoji špijonažni množici o tem pravočasno zvedeli in spet izvedli radikalno »čistko«.

O slovanstvu sedanje Rusije navedimo nekaj podatkov:

1. Po izjavah bivšega belgijskega konzula v Rusiji (A. Douillet v knjigi »Moskau ohne Maske«) favorizirajo pri sprejemu v šole — neruske Azijce.

2. Ruski ujetniki pripovedujejo, da uprava (Judje) sistematično pomešajo in preseljujejo Neruse-Azijce med Ruse in da Neruse povsod favorizirajo.

3. V hudi zimi in v živinskih vagonih so preselili n. pr. skoraj dva milijona Poljakov v Sibirijo, da jih je polovica pomrla med potjo.

4. Celica naroda je družina. Narod je samo velika družina ljudi iste krvi, jezika, običajev in navad. Kdor ne pozna in ne spoštuje pojmov, kakor so mati, oče, brat, sin, ta se tudi ne more ogrevati za pojme, kot so narod, ali Rus, Slovenec ali podobno. Judje pišejo v zapiskih, da bodo vpliv družinskega življenja »gojev« zatrli. Tako so Judje n. pr. v Magnitogorsku delali namesto družinskih »stanovanj« samo skupna stanovanja. Otroci do 16. leta se vzgajajo v posebnih vzgojevališčih kot mlada živina. Tu se ne more razvijati, posebno če so še nastrano pomešani, nikar rodbinski ali narodni čuti. To pomeni vzgajanje množice živali, ki se brez lastne volje vdnja judovski oblasti in se stavi v njeno službo. To pomeni poživljanje in zaslužnje kulturnega človeka.

5. Kdor še ne verjame, naj bere uradno izjavo sovjetske vlade, ki jo je prinesel »Slovenski dom« dne 5. januarja 1944: Ta uradna izjava pravi:

»Agencija Tass je pooblaščenca izjaviti, da te novice (o tem, da je politika Sovjetske Rusije slovanstva politika) niso samo netočne, temveč tudi smešne, zakaj po

nmenju sovjetskih odgovornih krogov je vseslovanstvo tako a splošnega kakor mednarodnega političnega stališča povsem reakcionarno gibanje, ki je v nasprotju s politiko sovjetske države.«

Jasno! To gre točno po navodilih, ki jih je pisal Baruch Levy Karlju Marksu. Narode je treba preliti, jih skvariti, jim vzeti vero in družino, potem jih lahko obvladaš.

Marksizem in sedanji ruski komunizem nista ruska iznajdba, temveč judovsko maslo. Ime sovjete je po naključju ruska beseda, ves sistem pa je verna kopija ruskega »kahala«, samo prekrstili so ime kahal in Judje so poslovali pod sovjetski naprej, kakor so bili vajeni v kahalu. (Glej Wast: »Zlato večnega Juda«.)

Kdor danes šteje »nas in Rusov je 200 milijonov« pa brezskrbno zaiga poslopja in kmečke domove in pobija svoje brate Slovence, služi načrtom mednarodnega judovstva.

Judje se sami hvalijo, da so narodi brez moči proti njim, ker so skozi sejalni med nje narodno in versko sovraštvo. Judje so se postavljali na čelo radikalnih narodnih gibanj po raznih državah, da so narode še bolj razdvojili, sami na skrivnem poudarjali potrebo, da se narodi med seboj mešajo, da bi bili bolj neodporni.

Jud Zinovjev (Apfelbaum)

Vrnjemo v zmago dobrega nad slabim, resnice nad lažjo. Simbol slabega pa je to, na kar Judje grade svojo bodočo državo, kar je razvidno iz »Protokola« štev. I.:

»Politika nima nič skupnega s moralno. Vlada! ali poglavar države, ki so naslanja na moralno, ni politik, zaradi tega ne sedi trdno na svojem prestolu. Kdor hoče vladati, mora biti zviti in hinavski. Dragocene lastnosti naroda, kakor so odkritost, srčnost in poštenost, so v politiki škodljive lastnosti, ker vodijo v pogubo bolj zanesljivo kakor največji sovražnik. Naj le imajo države gojev (nevernikov) te lastnosti, mi jim ne bomo sledili. Naše pravo je — moč.«

To so načela zločincev. A taka načela ne morejo dolgo držati in nazadnje bo le spet zmagovalo načelo poštenosti in odkritosti v politiki in v vsakdanjem življenju ljudi.

Litvinov v judovskim imenom Finkelstein

»Invazija« kobilic

Poročila iz Kaira pravijo, da so v Sudan pritisnili zadnje čase ogromni roji kobilic, in sicer v smeri od Rdečega morja. V obalnih deželah so kobilice že dozdaj povzročile velika škoda. Milijoni kobilic — pravi poročilo — se pomikajo čez pokrajino Tokar in približujejo Gornjemu Egiptu. Ta svojevrsna »invazija« je prišla letos od čisto nepričakovane strani, od Gornjega Egipta sem, medtem ko je drugi krat prišla čez Sinajski polotok. Na drugi strani Rdečega morja, v Hedzasi, je zdaj tisoč angleških vojakov zaposlenih samo s pobijanjem kobilic. Strokovnjaki, ki se na takšne stvari razumejo, pravijo, da se večji roji kobilic pojavljajo vsakih 12 let. Zadnji dve večji kobilici »invazije« sta bili res leta 1932 in 1930.

Sovjetski diplomat Jud Majski, bivši veleposlanik v Londonu, v družbi bivšega angleškega zun. ministra lorda Halifaxa in francoskega zun. ministra Bonnetta